

Hạ Vũ

Hôm nay
tôi
thất
tình

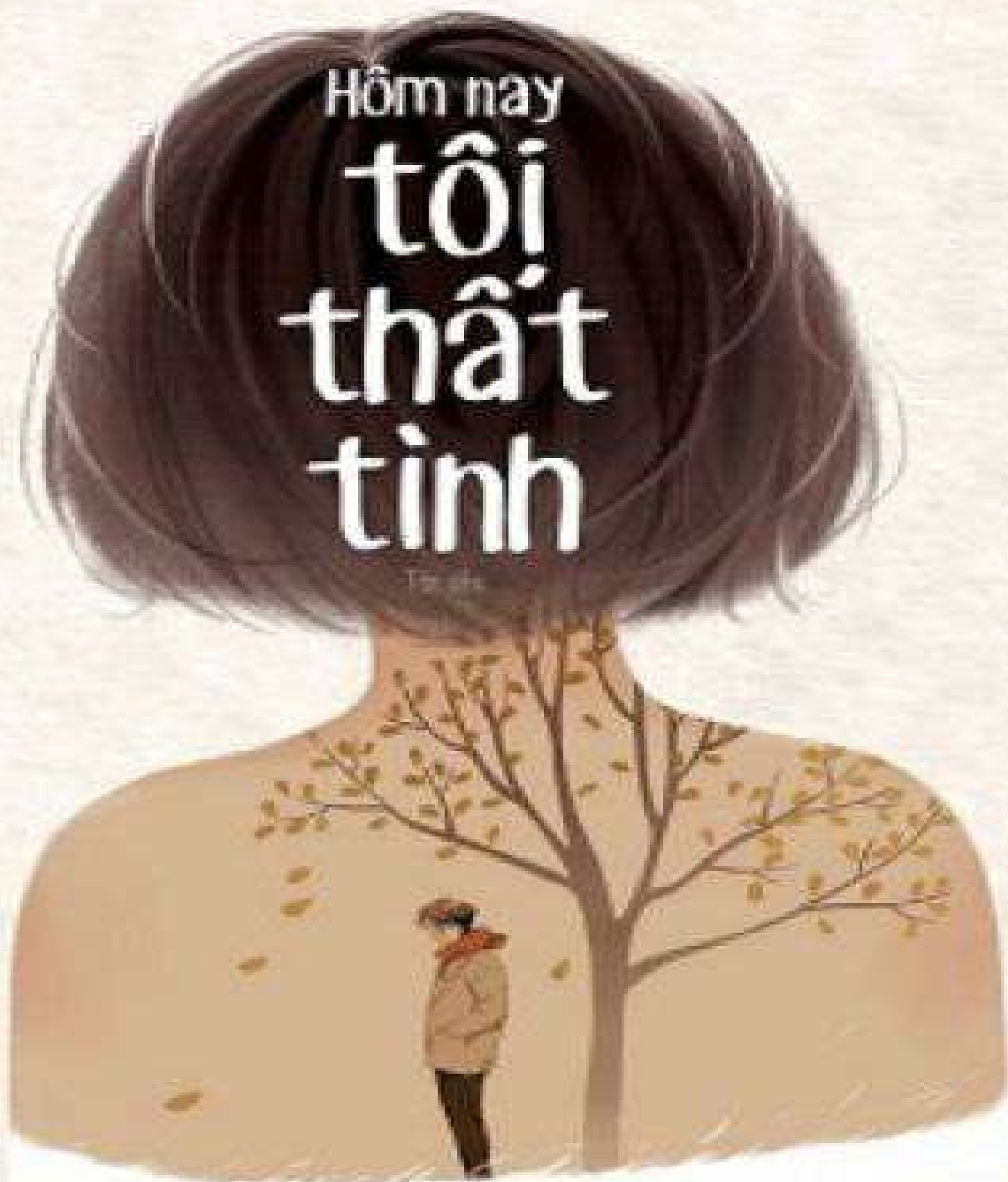

Table of Contents

Mục lục

Hôm Nay, Tôi Thất Tình Rồi.

Đ

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

D

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

T

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

•

Mục lục

Hôm Nay, Tôi Thất Tình Rồi.

Đ

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

D

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

T

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày. Tháng . Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày.Tháng. Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

V

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

K

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

Ngày. Tháng. Năm.

.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Hôm Nay, Tôi Thất Tình Rồi.

Thật sự rất buồn. Giống như có tảng đá màu đen lớn thật lớn, che phủ cả bầu trời trên cao. Lại như có thêm một lực ép nặng trĩu đè xuống lồng ngực, kéo trĩu cả tinh thần. Thật sự rất muốn khóc. Nghĩ đến việc người ta rời đi, nghĩ đến việc mình bị bỏ lại một mình, thật sự rất muốn khóc. Ngồi một hồi khóc thật luôn. Vậy mới nhẹ bớt nỗi lòng.

Chẳng ở nổi trong nhà, phải chạy ra ngoài. Người không, mình không, chẳng cầu kỳ quần áo, mũ nón. Chie muốn được ra ngoài. Gọi một người cùng đi, hoặc thêm một người nữa, nhưng không nhiều. Đi ăn gì đó, uống chút gì đó. Chuyện trò, nói cười. Nói một hồi cũng chẳng tráng được việc nói về người ấy. Nhưng chỉ là nói băng quơ, đại khái. Chẳng cho ai thấu rõ lòng đang rất buồn. Thật sự rất buồn.

Tàn tiệc, về, có chút say, nhưng không cho ai kiềm giữ, không cho ai cùng về. Người ấy đi rồi, rất nhiều chuyện ở phía trước phải một mình đối diện, giờ một mình trước cho quen. Cũng không phải thất tình lần đầu. Cũng không phải lần đầu tiên bất lực buông tay để một người ra đi.

Đầu tiên là phải đối diện màn đêm tĩnh lặng. Thời gian và không gian thường khiến những nỗi nhớ thương cuộn về nhiều nhất. Cứ năm đó, khuya rất khuya so với ngày còn người. Làm đủ việc, xem đủ thứ vớ vẩn, đến khi trễ lắm rồi, mệt lắm rồi mới chịu nhắm mắt ngủ yên. Bản thân biết, từ nay, sẽ còn rất nhiều đêm như vậy nữa.

Tiếp theo là phải đối diện với những ngày giông bão, khó khăn. Đối diện và tiếp tục cái cuộc sống vẫn không ngừng trôi chảy. Nhiều lúc bạn

quá, nhiều lúc chẳng còn nhớ về. Nhưng khi tất cả đã xong, một mình ngồi lại, rã rời. Nỗi nhớ mong và khao khát được ở bên như dâng lên đến cực đại. Giông bão của cuộc đời là giông bão nhỏ. Đối diện với giông bão một mình, không có người, mới là giông bão lớn. Bão tố lòng.

Và cuối cùng là phải đối diện với những lần gặp gỡ mới, đắn đo chẳng biết có nên bước tiếp hay không. Dù có bước rồi, cũng chẳng dám lún sâu như ngày trước nữa. Suy nghĩ thay đổi nhiều. Tấm lòng chân tình, cũng khép lại nhiều. Nhiệt huyết, nỗ lực, hy sinh, cũng chẳng còn được như câu chuyện vừa trải qua.

Hôm nay, tôi thất tình rồi.

Đến tuổi này rồi, biết rằng tình yêu chẳng là tất cả, chẳng là duy nhất, tối quan trọng nữa. Nhưng một ngày thất tình vẫn là một ngày rất đáng nhớ.

Vẫn là một ngày ảnh hưởng rất nhiều đến mai sau.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Cuối cùng thì hôm nay người đó cũng nói với tôi: Đừng đi theo anh nữa, anh làm em khổ quá à.

Thế mà chẳng hiểu sao tôi vẫn có thể thật tâm trả lời: Không sao, cứ ở bên em thôi, cứ để em được bên anh là được rồi.

Trong lòng không gợn chút sợ hãi, không một chút chần chừ.

Đó chính là Yêu.

Người ấy, Không Yêu.

Bởi vì hy vọng nên mới thất vọng.

Thất vọng trong cô đơn. Thất vọng trong đón đau một mình.

Thất vọng đến rơi cả nước mắt.

Giống như một buổi tối ta vượt cả cơn mưa xối xả như bão táp đến gặp người. Không chút cảm xúc, người đứng cùng một lúc rồi bảo ta về đi, trở rồi.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Tôi biết, tôi đã lỡ yêu một người chẳng yêu tôi. Nên mỗi khi nói nhớ người, chưa một lần nào dám hỏi lại người có nhớ tôi không. Mọi buổi gặp gỡ đi chơi, bản thân luôn phải là người chủ động. Được bữa nào người lên tiếng rủ, mừng vui thì khỏi nói, lại còn thêm hy vọng ảo tưởng, để sau này một mình ôm xót xa. Hóa ra chỉ khi buồn, khi bên cạnh chẳng tìm được một ai, người mới nhớ đến mình.

Mà thôi, cũng kệ. Tự nhủ ít ra trong đời người, mình cũng chiếm được chút vị trí nhỏ. Thấy vui lắm khi nghĩ mình là người đặc biệt đối với người ta, được người ta tin tưởng. Nhưng cũng thấy bất lực lắm khi người buồn mà chẳng thể sẻ chia. Người cứ ngồi đấy, im lặng. Người cứ ngồi đấy, đón đau vì một người. Phải chi được một lần, chỉ cần nhìn thấy tôi, người liền mỉm cười hạnh phúc.

Bản thân tôi rất ghét tính lì lợm của mình. Đã dằn lòng người chẳng yêu ta đâu, nên nhanh từ bỏ, nên quên mơ mộng. Vậy mà chỉ cần một chút ân cần từ người, vài lời nói nhẹ nhàng quan tâm, là con tim lại quên mất lối về.

Nhiều lần muốn bảo người giữ khoảng cách cho, để tôi có thể được bình yên. Nhưng lại tiếc lắm những ấm áp hạnh phúc ấy, chẳng dám nói ra. Mặc bản thân mình xoay vòng trong con đường tình không thấy ánh sáng.

Dù ai ai cũng khuyên, nếu thiệt muốn quên họ thì đừng ở bên nữa, bước ra khỏi thế giới của người ấy đi! Đừng quay lại, đừng mềm lòng!

Đừng nặng nhọc mang hai tiếng "bạn thân" nữa! Nghe hoài đó, mà có chịu làm đâu. Thật sự, không-đành-lòng!

Và tôi biết, tôi đã lỡ yêu một người chẳng yêu tôi, yêu đến khờ dại, yêu đến yêu mềm, yêu đến cho đi mà chẳng cần nhận lại. Yêu đến một ngày, bên cạnh người sẽ có một người khác, một người đủ khiến người chẳng thèm tìm đến tôi những khi buồn nữa. Chắc lúc đó tôi mới chịu ra đi, mới chịu thôi để mình đau lòng.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Đã từng có khoảng thời gian trong đời, tôi không phân định được nổi bản thân mình rốt cuộc là yếu đuối hay mạnh mẽ, là mù quáng hay kiên trì, là đang cố gắng hay cố chấp nữa. Đó là khi tôi trót yêu phải một người, yêu vô cùng, nhưng người ấy lại nhất định chẳng yêu tôi.

Dù người ta đã bao lần từ chối, bảo đừng yêu người ta nữa, yêu người ta khổ lắm, tôi chịu không nổi đâu. Bảo đừng cố gắng làm gì, chỉ tốn sức mà thôi. Bảo tôi quên đi tìm một người khác tốt hơn đi, hoặc hãy đồng ý lời yêu của những người đang chờ đợi mình đi ... Nhưng tất cả, tất cả, tôi đều để ngoài tai hết, duy nhất hướng về riêng người ta. Đau mỗi lời người ta cự tuyệt thốt ra đều xót tới tận tim gan này.

Rồi cũng bởi vì yêu, thành ra nhớ, tôi mặt dày chủ động với người ta trong mọi thứ. Thấy người ta Online liền pm. Thấy người ta rảnh rỗi liền hẹn hò. Cuộc tụ họp nào có người ta đều không vắng mặt. Tận dụng hết mọi cơ hội để có thể được trò chuyện gần gũi bên người ta Thậm chí còn cam lặng đè nén nỗi hờn ghen, mỗi khi nhìn người ta đùa vui, trêu ghẹo cái khác, bỏ mặc cảm xúc của kẻ đơn phương này. Thật, rất đau! Vậy còn chưa đủ đâu. Mang danh nghĩa bạn thân nên được những người để ý người ta liên lạc, thăm hỏi. Không một lần tôi nói xấu, chia rẽ tình người. Còn cố gắng vun đắp, cố gắng mỗi mai thành đôi. Thậm chí khi biết được người ta còn thương người cũ, tôi tìm đến tận mặt, níu kéo, hàn gắn giùm. Vì chẳng chịu được mỗi khi nhìn người tôi thương một mình lẻ loi, đơn độc với những nỗi buồn.

Chẳng than chẳng trách, chẳng đòi chẳng hỏi. Nói nhớ người hoài, chưa một lần dám hỏi người có nhớ tôi không. Nói thương người hoài, chưa một lần dám bảo người cũng thương tôi đi. Chẳng còn mấy ước mong, chẳng còn nhiều hi vọng. Cứ thế mà lặng lẽ mà ở bên người ta. Cho đến tận ngày người ta yên ổn bên cuộc tình mới, cũng là một ngày rất buồn, tôi mới chịu đi.

Dường như, khi đã thật lòng yêu sâu đậm một người, ta sẽ tự nguyện muốn mang đến những điều tốt đẹp nhất cho họ, chỉ để thỏa lòng yêu thôi, chứ chẳng phải vì chờ đợi họ sẽ trao lại gì cho ta cả.

Và tôi đã từng yêu một người như vậy đấy. Yêu đến không phân định được nổi bản thân mình rốt cuộc là yếu đuối hay mạnh mẽ, là mù quáng hay kiên trì, là đang cố gắng, hay cố chấp nữa...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Năm tháng đó tôi rất yêu một người. Không dám rời xa họ, một phần là bởi vì nhớ. Nhưng nhiều phần là sợ họ sẽ chẳng ổn nếu vắng tôi.

Tại tính người chỉ thích độc lập một mình. Buồn bã gì cũng chỉ cất trong tim. Cay miệng ra thì cũng chịu kể đó, nhưng môi vẫn cứ xởi lời cười, nhất định chẳng để ai thấy nỗi đau ở phía sau.

Tôi ghét lắm nhưng khi người đơn độc trong đêm tối. Những lúc người đăng tải các dòng tâm trạng uẩn cùng. Mỗi lần như vậy tôi cũng thấy xót đau theo. Ngồi nằm không yên, nhưng cũng chẳng thể san sẻ nhiều. Vì người buồn vì một người khác. Nào người có buồn vì tôi...

Chẳng buồn vì tôi, nên bản thân biết rõ người cũng chẳng mấy cần sự hiện diện này. Vậy mà vẫn không đành lòng đi, vậy mà vẫn cứ ở lại. Nhớ hoài người ta bảo, chỉ có mình là được tin tưởng nhất. Khắc ghi luôn cả câu người nói rằng, thấu hiểu họ duy nhất riêng kẻ đơn phương này.

Vậy nên, mong rằng ít nhất có mình họ cũng sẽ có một người để sẻ chia. Để khi chỉ cần lên tiếng một cái, mình sẽ cùng họ đi khắp nơi hết đêm dài. Và để ngăn người khờ dại, vì chuyện tình hợp tan mà làm tổn thương thân thể mình.

Nhưng nào ai có thể kể cạnh mãi một người mà tim người ta luôn hướng về một người khác. Cuối cùng cũng đau quá, cuối cùng cũng phải xa. Mong ước rằng khi mình xa, người sẽ cảm thấy muốn gần.

Chỉ là chua chát thay, hàng ngày người vẫn vậy. Vẫn sáng nói cười, tối về buồn vì một kẻ khác. Không có mình, vẫn chẳng thiếu đám bạn cùng vui. Vẫn biết tự chăm lo cho bản thân, và dừng đúng lúc cần. Hóa ra tự mình ảo tưởng, họ vì mình mà sống tốt hơn. Hóa ra ảo tưởng lớn nhất trên đời, chính là ảo tưởng vị trí của mình trong lòng kẻ mình yêu.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Tôi cũng từng có một mối tình một hướng. Ngay từ đầu tự mình phải lòng người ta. Sau đó mỗi ngày đều phải tìm cách làm quen, tiếp cận, hằng mong được gặp gỡ, chuyện trò. Lúc nào cũng là người chủ động pm trước khi thấy nick họ sáng. Cũng lại luôn chủ động hẹn nhau khi họ bảo họ đang rảnh chẳng làm gì. Qua nhiều lần là người chủ động như thế, không muốn hiểu cũng phải hiểu rằng người ta chẳng có ý với mình. Thế mà vẫn mặt dày hăm dọa nửa đùa nửa thật:"He he, tôi sẽ còn ám cậu dài dài".

Nói được là làm được! Từ giây phút tự nhận ra ấy, về sau, yêu thương cho đi chẳng cần sẽ nhận lại. Quan tâm hết mình, lo lắng hết lòng, không tiếc chi. Chỉ cần người ta gọi là liền có mặt. Chỉ cần người ta cần là liền ở bên. Thậm chí khi người ta không cần, thậm chí người ta muốn một mình, vẫn bất chấp mưa nắng mà chạy đi tìm người khắp nơi, cầu xin người cho được san sẻ cùng, mặc kệ con tim mình cũng đang hao gầy trước nắng mưa. Lúc đó, chỉ cần ở bên người, thấy người bình yên, đã là hạnh phúc!

Rồi một hôm, người thông báo người muốn yêu nghiêm túc, cùng người ấy. Giây phút đó mới biết, mình hóa ra từng khoảnh khắc đều vẫn luôn hi vọng, mong chờ. Hóa ra chẳng ai có thể đơn phương cho đi mà không cần nhận lại. Hóa ra chẳng ai đủ cao thượng để thản nhiên nhìn người mình yêu sánh đôi bên người khác.

Hóa ra là tự mình dối mình.

Hóa ra là chưa từng muốn đánh mất, dẫu cũng chưa từng có trọn vẹn.

Hóa ra, cùng biết Đau!

Nhưng rồi nỗi đau cũng qua nhanh. Thanh thản và nhẹ nhàng. Bởi cũng đã dốc hết mình, yêu hết dạ, cho hết những thứ tốt đẹp nhất của bản thân rồi. Không được thì cũng đành. Chẳng hối tiếc. Thậm chí về sau có thể làm bạn bè với nhau. Tiếp tục kể nhau nghe những chuyện vui buồn.

Chỉ là tháng năm còn lại sau này, chẳng dám đưa bản thân dẫn sâu vào bất kỳ mối tình một hướng nào nữa. Đặt ra cho mình một giới hạn chịu đựng vô cùng ngắn. Biết người ta không hào hứng, sẽ liền tự rút lui. Không cố chấp, không quyết liệt nữa. Cái nhìn với những mối tình một hướng của người khác, cũng vô cùng xem nhẹ, giấu cợt.

Và tôi tin, trên đời này, sẽ có rất nhiều kẻ si tình mà yếu đuối như tôi vậy. Một lần đau, thoát ra được rồi. Ngàn lần sau cũng không dám bước vào lần nữa!

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Sài Gòn tôi có một người dưng xa lạ. Suốt một đời chỉ dám gọi nhau bằng một chữ Thương.

Ngày đó, là tôi có cảm tình với người ta trước. Bởi vóc dáng, bởi khuôn mặt. Bởi nụ cười, bởi giọng nói. Bởi tính tình, bởi sở thích. Hết thầy đều khiến tôi đắm say. Kể cả cái cách mà họ đau vì một người, cũng khiến tôi bao lần ước ao mình sẽ được họ đặt vào lòng như vậy. Khi ấy, chắc chắn tôi sẽ không khiến họ phải xót xa như thế đâu, mà sẽ làm họ thật hạnh phúc, thật hạnh phúc. Tôi nghĩ thế.

Nhưng dường như điều đó

sẽ mãi không bao giờ xảy ra. Ngay từ lần đầu tiên đặt chân vào thế giới của họ, tôi đã biết chính mình sẽ gặp nhiều phen điêu đứng, vất vả trước. Xung quanh họ là tầng tầng lớp lớp nhưng hàng rào ngăn cách. Trên một lớp lại giăng thêm một mớ sợi kềm gai. Tôi cứ đi, cứ đi, mặc cho tay chân mình dần trầy xước những lằn ngang dọc. Cho đến khi bước được đến lớp cuối cùng, thật gần, thật sát bên họ rồi, tôi mới lần nữa khẳng định: Nơi họ tồn tại là nơi tôi chẳng thể nào thuộc về. Tim họ rõ ràng tôi nhìn thấy đấy, nhưng càng cố chạm vào, sẽ càng rỉ máu tim mình.

Đó là khi mà người ta bảo, chỉ riêng tôi là người thấu hiểu người. Có những điều, có những chuyện, người ta chỉ tâm sự với mỗi mình tôi thôi. Điều mong muốn duy nhất của người là có thể hoài hoài cùng tôi vui đùa, tán gẫu. Cùng lê la khắp các hàng quán ăn vặt, các ngõ ngách, đường khuya của Sài Gòn.

Và đó là khi mà người nói, người thương tôi lắm, hỏi tôi có thương người không, kèm theo cái nắm tay siết nhẹ, và cái ôm ấm nồng, nhưng hai ba hôm sau vẫn có thể đường hoàng mà nắm tay, mà ấp ôm một kẻ khác, tôi tận mắt nhìn, nhưng chẳng thể nào mở miệng trách than.

Giữa Sài Gòn này, tôi có một người đứng xa lạ như thế.

Suốt một đời, tôi thương họ nhiều hơn một chữ Thương.

Suốt một đời, chỉ dám mong họ mãi thương tôi đủ bằng một chữ Thương.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Ai cũng từng có một thời yêu điên cuồng ngây dại, chỉ cần được ở bên cạnh người mình yêu thôi là không còn quan tâm gì nữa. Cho dù trong tim nhiều lần đốn đau, nhói buốt đến bật khóc, vậy mà vẫn không có cách nào buông bỏ được.

Và tôi, đã từng một thời yêu một người như thế.

Yêu đến cạn cùng của tuyệt vọng, mà vẫn vô thức hy vọng, mong chờ, chẳng hay.

Tôi đã từng hiện diện đủ trong tất cả những cuộc vui có người, chỉ cần có người thôi là được. Mặc cho những cuộc vui ấy, người thân nhiên gần gũi, cạnh bên người khác. Tôi cứ ghen, cứ ghen hoài, rồi dần chẳng thể nào ghen được nữa. Còn vô cùng đường hoàng mà chụp ảnh cho người với người ta, nhìn cả hai nắm tay, vui cười. Mấy lần đầu thật chẳng nở nổi nụ cười. Lòng buồn, nặng trĩu. Vậy mà càng về sau càng nhận ra mình giỏi đóng kịch đến thế! Chẳng ai biết tôi cũng thương, chẳng ai biết tôi cũng đau lòng.

Chắc chẳng ai như tôi đâu, liên lạc với cả người cũ của người ta, khi biết người ta vẫn còn vương vấn, đau buồn vì chuyện cũ, nhằm hàn gắn, sẻ chia. Rồi làm "mật thám" cho cả người cũ của người ta, như một đứa em nhỏ, một người bạn tốt, bảo vệ người thương của mình. Để rồi nhận ra, bản thân lại chẳng đủ cao thượng như vậy. Vẫn thấy nhung nhớ, vẫn thấy ngóng trông. Vẫn muốn người ở bên cạnh tôi mà thôi, và cô đơn khi người vui cùng ai khác.

Ừ, mà chỉ có những cảm xúc như thế thôi. Có chút buồn, có chút đau, nhưng chắc chắn sẽ không có tức giận, oán than, nếu người thuộc về một người khác. Ngày ấy tôi cũng nói với người vậy, nhưng người không tin. Người bảo, làm gì mà cao thượng được như vậy. Tôi cũng trả lời, thì có nói mình cao thượng đâu. Đơn giản chỉ là muốn người có một nơi để trở về như thế. Không đón đau, không buồn, không nhiều tâm sự nữa. Vậy tôi cũng đỡ lo lắng. Bởi, tôi thương. Thương đến không cầm nổi nước mắt khi người buồn.

Và thế rồi một ngày, người có một nơi để trở về thật. Còn là một nơi cũ kĩ ngày ấy người từng rời xa. Người trở về với người xưa, sau bao sóng gió người vẫn không xa được.

Và, anh biết không, lúc ấy em mới nhận ra, mình đã từng một thời yêu anh nhiều như thế.

Yêu đến cạn cùng của tuyệt vọng, mà vẫn vô thức hy vọng, mong chờ, mà chẳng hay.

Em đau. Em thất vọng. Đến nỗi chẳng thể đối diện với anh, chẳng thể đối diện với sự thật. Em chạy trốn. Chắc, em tiếc. Tiếc những ngày ngày tháng tháng rờn rã như thế bên cạnh anh, vậy mà anh đi là đi. Vậy mà chẳng nói một lời.

Nhưng sau tất cả, em lại thấy rất nhẹ nhõm, an nhiên. Như được ai đó nhắc giúp một tảng đá bấy lâu nay nặng trĩu trên lưng mình xuống, thời gian qua muốn lắm mà không tài nào tự nhắc nổi. Cứ thế rồi em dần quên, dần nguôi ngoai mọi cảm xúc. Dần để mọi thứ chỉ còn là kỷ niệm để nhớ về.

Rằng, mình đã từng yêu, từng bất chấp yêu một người như thế. Bất chấp mưa gió đón đưa, gặp gỡ. Bất chấp xa xôi để ở bên. Bất chấp xót xa, tủi hờn để ngồi cạnh cùng.

Biết rằng sau này, sẽ chẳng thể vì ai mà yêu thêm được một lần nữa như vậy.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Đã từng có những ngày, sáng mở mắt ra là đã gần 11-12 giờ trưa, bới một tô cơm lên ngồi vừa ăn vừa xem phim hoạt hình, ăn xong rồi ngồi lướt facebook xiu cho tiêu, tầm 1-2 giờ lại tiếp tục lăn vào giường ngủ, làm một giấc cho tới 4-5 giờ chiều, thức dậy sửa soạn tụ tập với đám bạn nhí nhố, đi chơi, ăn uống, dạo quanh khắp Sài Gòn đến tối mịt mới về, rồi lại tiếp tục cày nốt bộ phim hoạt hình dang dở đến tận 2-3 giờ sáng, cho đuối thật đuối rồi mới đi ngủ.

Hết ngày. Sáng mai, lại tiếp tục y như hôm qua. Một vòng tuần hoàn, lặp đi lặp lại.

Từng có những ngày, những ngày như thế. Tôi cố ép mình thôi nhớ, thôi thương, thôi được phép nghĩ về một người đã không còn, không còn là của mình nữa...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Người ta thường nói, cách dễ dàng nhất để quên đi một người chính là yêu một người khác. Nhưng có những kiểu người rất khó để thương, để yêu một ai, càng không dễ nói ra tình yêu đó, để mọi thứ phát triển. Vì thế họ cứ mãi giam mình luẩn quẩn trong bóng hình cũ, chuyện xưa cũ, dù muốn lắm mà chẳng thấy đường để thoát ra.

Hóa ra, chờ đợi một người đôi khi là một điều gì đó rất tự nhiên. Ví như ta từng thật lòng thương yêu một người, vốn đã bỏ ta đi rất xa, qua bao tháng năm trôi, cứ từng ngày từng ngày qua đi một cách bình thường, lặng lẽ, mà ta vẫn hoài chưa hết thương, thế là vô thức thành ra Đợi. Cho đến một ngày bỗng nhìn lại, đến tự bản thân còn phải giật mình, không thể tin là thời gian đã trôi qua nhanh đến thế, càng không thể tin là ta đã đợi người lâu đến thế.

Hóa ra, chờ đợi một người, đôi khi là một điều gì đó vô cùng tự nhiên như vậy thôi...

Vậy người à, nếu bây giờ tôi nói còn thương thì sao? Dù chúng ta đã xa nhau rất lâu, dù người đi chẳng một lần ngoảnh lại. Nhưng tôi vẫn ở đây, vẫn luôn âm thầm dõi theo người.

Vẫn vào ra "tường" nhà người mỗi ngày như một thói quen. Đọc hết tất cả những gì người viết, xem hết tất cả những gì người đăng. Chỉ là không muốn để lại chút dấu vết nào cho người hay biết.

Tôi vẫn còn đau bởi những điều đã cũ. Tỉnh thoảng nghe một bài hát buồn, đọc một status tâm trạng, hay xem một cuốn phim hay, bao nhiêu hình

ánh âm thanh một thời ngỡ đã quên lại trở về. Nước mắt cũng cứ thế mà tuôn rơi.

Và tôi cũng đau bởi cả những điều ở hiện tại nữa. Hôm ấy khi thấy tấm ảnh người bên người ta, tôi chẳng tin mình lại xúc động đến vậy. Nếu một ngày đối diện nhau ở ngoài, lòng tôi sẽ như thế nào đây? Liệu có thể giả tạo mỉm cười như lần chia xa đó.

Quan trọng nhất, tôi đã chẳng thể yêu thêm ai nữa, người à. Tôi trở nên lười gặp gỡ, lười kết bạn. Tôi lười làm quen, lười tìm hiểu. Tôi lười chửa cấm, lười chinh phục. Kể từ ngày hôm ấy, tôi lười đau.

Vậy nếu bây giờ, tôi nói còn thương thì sao?

Liệu người sẽ nao lòng mà suy nghĩ?

Nói rằng năm tháng ấy, tôi mãi không quên được

Nói rằng chúng ta quay về bên nhau?

Dù chẳng biết thật ra tôi thương người hãy thương những điều đã cũ

Chỉ biết là, tôi chẳng còn muốn cố gắng vì ai.

Mà nói nếu, là nếu vậy thôi

Người giờ đã hạnh phúc bên ai mất rồi

Mong người về chẳng khác tôi là kẻ ác

Mong tình người tan vỡ hay sao.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Hồi đó lúc còn nhau, điện thoại là thứ ta nói, vô cùng quan trọng. Lúc nào cũng dính sát bên mình, không dám rời xa. Sợ để lỡ mất những cuộc gọi, những tin nhắn từ người ta. Mà không phải chỉ có một, tới hai cái cơ. Một là điện thoại chính, cho bạn bè liên lạc, lên Internet, Facebook. Còn lại dỏm dỏm mới là dùng với người ta. Vì sim mạng Việt, giá gói cước rẻ. Vậy mà cái dỏm dỏm đó lại quan trọng hơn rất rất nhiều cái hiện đại kia. Là cả một vùng trời kỷ niệm. Cũng là cả một vùng trời nổi đau về sau.

Mọi người hay nói khi ta thương ai, cái gì ta đối với họ cũng đặc biệt hơn người khác. Mà đúng thiệt, cái cách lưu tên số của người ta cũng khác mọi người. Có khi chỉ là một biểu tượng icon, có khi đổi lại thành biệt danh thường dùng Mọi người ta. Thấy dễ thương lạ! Rồi đến ngày người đi xa, tên số cũng chẳng biết sửa thành gì, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng để một chữ Thương.

Nhớ lúc ấy, cứ mỗi lần điện thoại reo lên cuộc gọi đến là tim cũng muốn nhảy nhót theo từng điệu nhạc. Biết ngay người ta gọi. Vì số này có cho ai nữa đâu, chỉ riêng nhau biết. Thế nên sau này mất nhau, điện thoại cũng mất luôn sức sống, nằm im lìm, lặng lẽ. Vậy chứ không dám để hết pin, cứ sạc rồi để đó. Chắc vẫn luôn chờ âm thanh xưa.

Ngày ấy trẻ con, mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho nhau, có giờ có giắc. Sắp đến giờ hẹn thôi là đã trông ngóng, đợi chờ, gần như không làm được việc gì nữa cả. Thường, khoảng thời gian đó là cuối ngày, cả hai kể nhau nghe về chuyện ngày hôm đó buồn vui ra sao, có gì đặc biệt. Khi nào nghe người ta hỏi: "Buồn ngủ chưa" là biết chính họ mới là người buồn ngủ

rồi đó. Còn tiếc lắm nhưng vẫn phải cúp máy. Giờ mỗi tối, chẳng còn được nghe ai kể, và cũng chẳng được kể ai nghe những buồn vui nữa, mọi thứ cứ ôm hết vào lòng, gửi hết vào đêm. Thịnh lặng.

Bản tính có thói quen thích giữ gìn, nhìn ngắm những gì đã thành kỉ niệm. Thế nên mấy tin nhắn từ lúc چرا کنم, đến hẹn hò, có bao giờ dám xóa. Để lên tới cả trăm nghìn tin. Tưởng là hay lắm, Sau này mới biết, tự ôm chi cái tính xấu đó, giữ chi hoài những gì đã cũ, rồi tự làm mình đau. Nghĩ chùng, chắc để luôn suốt đời. Ai dè có bữa, nhỏ em hư điện thoại, mượn dùng đỡ, thay sim ra, trời ơi mất hết, mất hết, chẳng còn gì nữa. Nhìn mọi thứ trống rỗng mà nước mắt rơi không cầm được. Điện thoại sau đó cũng quăng cho đĩa này đĩa kia xài luôn. Thế mới biết, hóa ra thứ ta vẫn cố giữ là quá khứ gắn với nó, chứ có phải là nó đâu.

Mà thôi, kể chi dài, tất cả vẫn là hồi đó, hồi đó thôi. Giờ, điện thoại nhiều khi quăng đâu cũng không biết. Lúc xài, cũng chỉ để chế độ vô sóng, tiết kiệm pin. Bởi biết có ai gọi đâu. Riết cứ tưởng như đang dùng máy tính bảng. Số của người, vẫn giữ. Vẫn nằm trong danh sách "thường xuyên gọi", dẫu lâu lắm rồi, có dám gọi nữa đâu.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Người yêu mới của người yêu cũ, là một điều gì đó rất xót xa.

Xót xa ngay vừa lúc nghe tin người ta đã tìm được miền bình yên khác, đã vui vẻ nói cười, đã xây đắp tương lai. Nhìn lại bản thân mình, vẫn chỉ riêng một cõi lẻ loi, đơn độc, vẫn sống trong mơ ký ức nhập nhàng chẳng thấy lối ra. Và, vẫn còn tiếc, còn thương lắm một mối tình vốn đã xa lìa.

Chắc người ta không biết đâu, mình vẫn luôn hằng mong được hàn gắn những lỗi lầm cũ kĩ. Ngày người quay lưng, mình cũng quay lưng, nhưng chưa từng nhắc chân bước đi được. Dẫu trước mặt là bao nhiêu kẻ qua lại, bao nhiêu chuyện đổi thay, vậy mà lòng hoài vẫn không thay đổi, vẫn âm thầm hướng về riêng người. Chẳng thể như người, nói đi là đi, đi mãi không về.

Mà công nhận người ấy cũng tốt, và có lẽ cũng rất yêu thương người. Có lẽ sẽ cho người được những thứ người cần, và những thứ mà mình không thể có. Từ nay đã được như ý nguyện bản thân rồi, rằng người cuối cùng cũng đã có được những hạnh phúc trọn vẹn, xứng đáng với những gì người có thể có. Nhưng ngẫm lại, sao người ấy không phải là mình, sao nhất định chẳng thể là mình? Đã từng cố gắng chặt chiu gìn giữ những yêu thương đến vậy mà? Thấy, thật quá xót xa!

Người yêu mới của người yêu cũ. Người yêu cũ nay có người yêu mới. Chẳng thể hy vọng, và chẳng nên mơ mộng nữa rồi, người nhi. Chuyện của chúng ta ngày xưa, nay tôi phải buông trôi, chẳng thể cứ lén

lút nâng niu, tìm về nữa. Đã đến lúc phải gói ghém tất cả lại, và sải chân mạnh mẽ bước từng bước. Năm tháng còn lại, vắng nhau thật rồi, người à!

Viết cho một ngày tự giết chết mỗi tình vốn đã chết của mình thêm lần nữa.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Mùa mưa năm đó, tôi đến đón một người cho lần hẹn gặp mặt đầu tiên, cũng là vào ngày trời đổ mưa. Hình như hôm đó là ngày duy nhất trong suốt quãng thời gian đi qua đời nhau, người chịu cười nói và chủ động như vậy. Duy nhất ngày hôm ấy, là lòng người chẳng vương phân vân, muộn phiền.

Người cười vốn không đẹp đâu. Thế mà tôi vẫn thấy rất dễ thương, muốn ngắm mãi thôi. Nụ cười ấy, sau này, vào khoảng thời gian chuyện hai đứa gặp sóng gió nhiều nhất, chính là động lực cho tôi thêm sức mạnh và lòng dũng cảm rất nhiều. Biết rằng giữa cuộc đời này, chỉ cần có nụ cười ấy ở bên, tôi có thể bất chấp hết tất cả.

Mùa mưa năm đó, tôi lần nữa bước vào cuộc tình với một người không yêu tôi. Nhưng là cuộc tình để lại nhiều ảnh hưởng, làm bước ngoặt lớn, khiến tôi đổi khác nhiều nhất trong các cuộc tình trong đời.

Yêu một người không yêu mình, chính là chuỗi ngày liên tục thất tình. Giai đoạn đó vẫn còn khờ dại lắm. Thế giới xung quanh vẫn còn rất nhỏ bé, nên người trở thành trung tâm rất quan trọng. Không thể khống chế với nhớ thương, không thể nào buông bỏ. Cứ yêu đuối mà không thể rời xa người, chẳng tiếc sự hy sinh.

Bao nhiêu đau buồn, tổn thương, đều tự mình ôm hết vào lòng. Chẳng than trách, càng chẳng oán hận. Vì không muốn người sẽ bận tâm, phiền muộn, khó xử. Chỉ cần nhìn thấy người vui, mình cũng vui. Hết thấy xót xa

đều tan biến cả. Cứ thế nhắm mắt đưa mình vào hết nỗi đau này tới nỗi đau khác. Khấp cỏi lòng ràng chông chéo lúc nào không hay.

Mùa mưa năm đó, tôi đã yêu người nhiều đến như vậy. Yêu đến dốc hết tin tưởng, lu mờ lý trí.

Thế nên hôm người nói người cũng yêu, liền vội vàng tin ngay, không chút nghi ngờ. Lao theo hạnh phúc và mơ mộng, thể hiện hết tất cả những gì sâu kín nhất của mình. Để rồi sau này mới biết, ta yêu một người nhiều rất nhiều, chấp nhận hết những thứ thuộc về họ, không có nghĩa là họ cũng sẽ như vậy. Chưa chắc người ta đã thật sự yêu, cũng chưa chắc người ta sẽ yêu dài lâu.

Ngoài gia đình ta ra, còn lại, đừng vội dốc lòng tin tưởng và quá đặt niềm hi vọng vào ai. Chẳng ai đủ nhiều yêu thương và đủ nhiều cảm thông dành cho một người xa lạ. Tốt nhất, yêu thế nào thì yêu, hãy giữ lại một chút thế giới dành riêng cho mình, không ai có thể chạm vào.

Để người không ra đi. Hay dù cho người có đi, bản thân cũng không đến nỗi không còn lại gì. Và mùa mưa năm đó, người đã đi. Tôi thật sự chẳng còn lại gì. Cho người rất nhiều, để rồi mất cũng bởi tất cả những gì mình đã cho.

Ngày người đi, trời cũng đổ mưa. Tôi cố gắng kiên cường không hết lực đưa tay níu giữ. Bởi bản thân biết có giữ cũng không giữ được. Nào ngờ đâu đó là một quyết định sai lầm. Để rồi sau đó người đi, mỗi ngày một mình ở lại, trong lòng đều đổ những cơn mưa.

Phải trải qua rất lâu mới có thể vượt qua được. Mới có thể hoàn toàn vui vẻ, mới có thể lần nữa cần đến tình yêu. Bởi từng đau đến nỗi, nghĩ sau này sẽ không dám yêu ai nữa. Từng yêu người đến nỗi, nghĩ nếu chẳng là người, thì cũng không muốn là ai nữa. Thế mà rồi tất cả cũng qua. Chỉ là không ngờ, có một buổi tối, tôi nằm thao thức một mình, những cơn mưa

của mùa mưa năm đó bất chợt đổ về, cuốn theo cả dòng nước mắt cũng đổ theo.

Hóa ra thật lòng yêu một người chính là như vậy. Mãi mãi không bao giờ quên, mãi mãi vẫn cứ còn thương. Chỉ là, sẽ đến lúc chẳng còn mong chờ, chẳng còn đón đau khi nghĩ, khi nhắc về người nữa.

Ngay lúc này đây, mùa mưa lại về rồi.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Còn thương người cũ sao còn đến với em?

Sẽ như thế nào nếu một buổi tối anh dẫn vật, xót xa trong từng hơi thở mà nói: "Anh thấy nhớ người ấy. Anh tưởng rằng mình đã quên. Anh thấy cô đơn", và em biết, mình không thể nào đủ sức lấp đầy nỗi cô đơn ấy. Hay thậm chí có khi, nỗi cô đơn ấy sẽ càng dâng cao, nếu hiện diện em, và tình cảm của em.

Thà rằng anh nói mình trót say nắng một ai đó, thà rằng anh nói bản thân nghe trái tim trót vô tình lạc nhịp trước một người xa lạ, em còn hy vọng. Đẳng này, em biết lấy gì để tranh cạnh với một người đã thuộc về quá khứ, những chuyện đã thuộc về xưa cũ đây?

Khi ấy, em cảm thấy bất lực biết chừng nào, cảm thấy đau lòng đến nước mắt tuôn rơi, nhưng chỉ có thể nín lặng xoa dịu, vỗ về anh bằng tình thương sẵn có, rồi quay lưng đi tự ôm lấy nỗi vỡ tan riêng mình mình.

Hoá ra anh vẫn còn nhớ. Hóa ra từ trước đến giờ anh vẫn chưa thật sự quên. Hóa ra anh vẫn chưa từng hoàn toàn buông bỏ.

Hoá ra, anh chưa từng dốc lòng yêu em!

Hoá ra, bên em, anh cô đơn đến thế!

Cô đơn có phải là khi cùng em vô tình đi ngang qua một con đường từng đi chung với người ấy, anh bất chợt nghĩ về?

Cô đơn có phải là khi bên em ở những nơi thật đẹp, thật nhiều niềm vui, anh ước giá mà bên anh không phải em, mà là người ấy?

Và cô đơn có phải là khi em quan tâm, em yêu thương anh thật nhiều. Em nồng nhiệt, em chủ động, và em cần anh bao nhiêu. Thì anh sẽ càng cô đơn như thế?

Có phải em mãi mãi sẽ thua người ấy, sẽ mãi mãi không bằng người ấy đâu, đúng không? Nếu không anh cũng đã yêu, đã đặt trọn tình cảm cho em rồi. Đã có những cảm xúc mới hơn, đã bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu một câu chuyện khác.

Có phải em, chưa đủ tốt, đúng không anh?

Thế nên, nghe anh thú nhận, em chỉ có thể như thế - Nín lặng quay lưng đi. Tự ôm lấy nỗi vỡ tan riêng mình mình.

Nếu không chẳng lẽ lại bên anh cùng nỗi buồn vì người cũ. Vậy chẳng khác nào đã xác nhận việc đặt dấu chấm hết cho chuyện của tụi mình, từ nay đơn phương sau anh?

Nhưng anh ơi, biết không?

Ngày anh nói anh thấy nhớ người cũ như thế, thấy mình dường như vẫn chưa từng quên được, thấy sao cô đơn quá. Em biết, mình thất tình rồi.

Em biết, dấu chuyện của chúng ta có đáng đẹp như thế nào, đã từng vui vẻ, hạnh phúc ra sao, cũng đã chẳng còn có ý nghĩa gì nữa rồi!

Hay, vốn cũng chưa từng có ý nghĩa.

Chỉ riêng em ngộ nhận. Riêng em vui vẻ, hạnh phúc riêng mình mình.

Quá khứ đó anh trân trọng, em cũng rất tôn trọng.

Nhưng vì nó mà ta mất nhau, anh thấy có đáng không?

Anh thấy có đau lòng không?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Ngày đó anh đi, em không cách nào níu giữ. Mặc cho chỉ cần anh ở lại bên em thôi, không cần là yêu thương cũng được. Ở lại để em chở che, bảo vệ, để em dẹp hết cho anh những muộn phiền, mỗi mọt trong lòng. Thế mà anh vẫn đi.

Ngày đó anh đi, em bảo rằng mình ổn. Quả thật lúc ấy em đã nghĩ mình ổn, khi nghĩ rằng chuyện gì đến cũng phải đến, chuyện đã qua hãy để qua. Quả thật em không ngờ rằng, phải đến tận rất lâu, rất lâu sau này, em mới có thể thôi đau vì sự ra đi đó.

Ngày đó anh đi, em vội vã chạy ù ra khỏi nhà, đến trước trạm xe bus mà ngồi khóc nức nở một mình. Khóc cho vui nhẹ đi những nỗi đau, những nỗi nhung nhớ. Anh biết không, lúc ấy em đã ước anh sẽ vô tình đi đâu ngang qua mà nhìn thấy em, để anh biết em đã yêu và đau vì anh như thế nào.

Ngày đó anh đi, em chạy trốn tất cả. Chạy trốn khỏi những kỷ niệm, khỏi bóng hình yêu thương. Để chẳng phải dõi theo, chẳng phải quan tâm, nhớ về nữa. Càng chẳng phải nhìn thấy những điều khiến tim thắt đau. Anh biết không, đêm quyết định ra đi ấy, đến tận hơn 3 giờ sáng em mới ngủ được. Nước mắt cũng không ngừng tuôn trào, không ngừng rơi xuống, ướt đẫm cả cõi lòng.

Ngày đó anh đi, em xem một bộ phim buồn cũng thấy nhớ anh, xem một bộ phim vui cũng nghĩ về anh, cứ thế mà không ngừng đau lòng. Bởi

nghĩ, giá mà anh chịu bên em dài lâu hơn một chút, chắc chắn rồi em cũng sẽ khiến anh được hạnh phúc như vậy. Có khi, là còn hơn vậy.

Chỉ tiếc anh sao thiếu kiên nhẫn.

Chỉ tiếc tình sao vội vã quá đi...

Ngày đó anh đi, có những đêm em trằn trọc không sao ngủ được. Bao nhiêu hình ảnh xưa cũ ùa về. Bao nhiêu ước hẹn, kế hoạch vẫn còn dở dang, chưa thực hiện được. Có cả những lời em vẫn chưa kịp nói ra, và chắc cũng không bao giờ có thể nói ra, chất chứa nghẹn đắng trong lòng. Cuối cùng chỉ có thể để tất cả buông xuôi theo dòng nước mắt chảy đi.

Ngày đó anh đi, đêm em thức khuya lắm. Bật hết thứ này đến thứ kia để xem, cho quên đi nỗi đau buồn. Cho những niềm vui, tiếng cười nho nhỏ tìm được trong những đoạn giải trí đó sẽ giúp tinh thần em khá hơn. Thói quen thức khuya bây giờ em có, cũng là từ ngày đó anh đi.

Ngày đó anh đi, em tìm vui bên bạn bè, người thân, hòng xoa dịu được nỗi trống trải, mỗi mọt trong lòng. Anh biết không, thậm chí lúc ấy em đã nghĩ, sau này mình sẽ không yêu ai nữa đâu. Yêu thì hạnh phúc, mà chia ly thì đau quá sức chịu đựng của em rồi. Đã từng có một thời gian như vậy, em đã thực sự cảm thấy mình không cần tình yêu nữa, từ ngày anh đi.

Và ngày đó anh đi, em đã đón đau, tuyệt vọng, mất niềm tin như vậy đấy. Ngỡ rằng không là anh, thì sẽ chẳng là ai nữa. Thế mà rồi tất cả cũng qua. Tất cả rồi cũng chỉ trở thành những kỷ niệm đáng nhớ trong đời.

Nhưng, anh à! Anh xem, anh đã đi lâu đến vậy rồi, lâu đến nỗi em cũng chẳng còn thấy đau vì anh nữa, thế mà tới tận giờ, em vẫn chưa một lần nào được hưởng hạnh phúc trọn vẹn.

Anh nói xem, có phải em thật sự không đủ tốt không? Có phải quyết định ra đi của anh ngày ấy, quyết định chẳng ở bên một người như em nữa,

là rất đúng đắn không?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Yêu một người ta không thuộc về, một người mà ta biết, mình vốn sẽ không thể nào được thuộc về, Nên từ đầu có dám đến gần đâu. Đã cố gắng né tránh, chối bỏ, dằn nén mọi yêu thương. Vậy mà cuối cùng lý trí vẫn chẳng thắng được con tim. Nỗi sợ hãi vẫn thua nỗi cô đơn. Từng bước từng bước cúi gằm mặt mà tiến đến người.

Một người mà ta biết, mình vốn sẽ chẳng thể nào được thuộc về, nên khi ở bên, có dám đấu tranh chiếm hữu gì đâu. Chỉ âm thầm quan tâm, âm thầm lo lắng. Luôn miệng bảo người cứ nhận tình cảm đi, chẳng cần phải đáp đền. Ai dè đâu bữa đó, cũng ngập ngừng mà nói: Thôi, hay là người của riêng ta đi. Bởi, cả thế giới của ta là người mất rồi.

Một người mà ta biết, mình vốn sẽ chẳng thể nào thuộc về, nên dẫu đang ở trong hạnh phúc, vẫn cứ ngỡ là mơ. Chẳng dám tin, chẳng dám mừng, chẳng dám khoe khoang cùng ai. Tâm trí luôn sẵn sàng cho một ngày người ra đi, cùng một người tốt hơn ta. Chắc, ta sẽ chẳng níu đâu. Biết lấy gì mà níu. Ấy thế mà cũng cả gan thấy sợ. Lúc người vừa quay lưng, chuẩn bị bước xa ta mãi, tay bỗng vô thức nắm lấy tay người, chẳng dám nhìn mặt, chỉ run run giọng: Đừng đi...

Và, một người mà ta biết, mình muốn sẽ chẳng thể nào thuộc về, nên những ngày lẻ loi ở lại, nhất quyết dặn lòng phải mạnh mẽ quên. Không dám làm phiền, không dám quấy nhiễu. Tìm vui trong bạn bè. Tìm quên trong bận rộn, cho đến một ngày rất lâu sau đó, Đang thập thò trong một Facebook cũ còn thương, bỗng giật mình tự nhủ: " Hóa ra, cái xót xa nhất

khi từ bỏ một người, là ta vẫn đang moi mòn chờ đợi, mà chính bản thân mình cũng không hề hay biết.

Yêu một người ta không thuộc về, suốt cuộc đời vẫn không thuộc về, khổ tâm vậy đó, ta ơi...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Rốt cuộc người đã bao giờ thương tôi chưa? Tháng ngày đó đã từng bên nhau vui vẻ đến thế mà. Đã từng có bao nhiêu hành động, cử chỉ khiến tôi xao xuyến hạnh phúc. Cứ ngỡ rằng đã đặt tôi vào tim. Vậy mà đành lòng hôm ấy nói đi là đi. Đành lòng nói bên tôi, chưa bao giờ xóa được nỗi cô đơn trong lòng.

Rốt cuộc người có bao giờ nhớ tôi thật không? Đã từng bao giờ thật muốn nhìn thấy tôi muốn bên cạnh. Những lời nhung nhớ ấy giờ đây tôi chẳng dám nghĩ lại. Chẳng dám tin rằng có làm người nói nhớ tôi, Nhưng tối đó lại chạy đi tìm kẻ khác. Hóa ra lời nói trên đời này là thứ nhẹ nhàng nhất. Dễ rơi rớt, và chẳng thể buộc người ta có trách nhiệm cả đời.

Và rốt cuộc người có bao giờ cố gắng cho câu chuyện của hai đứa mình chưa? Hay vốn dĩ chỉ riêng tôi mơ mộng và vun đắp. Cố gắng gìn giữ, cố gắng dựng xây. Còn với người chưa một lần nó quan trọng. Có cũng được, mà mất rồi người cũng tiếc đâu.

Rốt cuộc có bao giờ, có bao giờ chưa người? Những câu hỏi này chắc tôi chẳng dám hỏi thẳng đâu. Sợ nhận được những vết cắt thêm rỉ máu lòng. Những người biết không, những ngày tháng ấy tôi vẫn rất trân trọng. Đã từng yêu, và ngộ nhận được yêu cùng.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Tôi nhớ người!

Chỉ là đêm nay, tôi thấy lòng nặng quá!

Nặng hình bóng người, nặng nụ cười của người, nặng lời người nói, nặng những kỷ niệm.

Tôi biết giờ có nói gì thì chuyện chúng ta cũng đã không còn có thể nào. Biết khoảng cách của cả hai giờ đã xa rất xa. Nhưng tôi vẫn muốn nói: Tôi nhớ người! Thật sự rất nhớ người! Người ạ!

Ước gì trong một đêm thật gần, trên màn hình điện thoại là tin nhắn hiển thị:

" Dậy đi em! Yêu thương về rồi!"

Chắc, hạnh phúc đến vỡ òa...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Nick xanh những ngày mới để ý nhau, trông chờ nó từng giờ. Thường nó sáng buổi nào, tắt buổi nào, đều nhớ hết. Ngồi không nhìn nó thôi cũng thấy yên lòng. Bữa nào trễ lắm rồi mà chưa thấy nó hiện lên, lòng cứ bồn chồn, khắp khởi lo lắng. Nick xanh ngày đó, mong lắm.

Nick xanh những ngày bắt đầu làm quen, cửa cấm, mọi nick xanh khác trong bảng trò chuyện đều như bị tối đi trong mắt. Gõ liên tục cùng nó những dòng trên trời dưới đất, thâu đêm suốt sáng mà không biết mệt. Đôi khi còn còn những đoạn âm thanh, những cuộc gọi dài. Nick xanh ngày đó, yên lắm.

Nick xanh những ngày là của nhau, chẳng nói chi nhiều. Có gì hay, đáng kể, mới nói nó nghe. Còn lại chỉ là những câu bảo về tới nhà rồi, xong đưa lướt web, đưa chơi game, hay đưa học bài, đưa làm việc. Vì vừa nãy mới gặp, nói gì nữa. Cơ mà mắt vẫn không thôi trông chừng, chốc chốc lại hỏi đang làm chi. Nick xanh ngày đó, thương lắm.

Nick xanh những ngày giận nhau, muốn bấm vào lắm mà lòng kiêu hãnh, cái tự tôn không cho phép. Cứ ngồi nhìn nó sáng, coi nó tắt. Thịnh thoảng xem chừng nó có viết cái gì không. Còn lại mọi thứ đều trôi đi trong thình lạng. Nick xanh ngày đó, hờn lắm.

Nick xanh những ngày nhạt phai, bật lên bật xuống hoài mà vẫn chưa thấy lời mình được người ta xem. Hoặc đáp lại cũng chỉ là đôi ba câu không đầu không cuối. Không bảo bận thì cũng bảo mệt. Thờ ơ hờ hững đến đau lòng. Nick xanh ngày đó, vô nghĩa lắm.

Nick xanh những ngày không còn nhau, không còn nhau nữa, nhìn thì thấy nhói, ầm thì thấy nhớ, không biết làm sao cho phải. Cuối cùng quyết định chôn vui hân nó luôn. Tưởng đâu tất cả đã chìm sâu lắm rồi, sau này mới hiểu, hóa ra là chìm sâu trong lòng mình.

Và, nick xanh kể từ ngày đó, cũng chẳng bao giờ được thấy nó xanh nữa.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Có những ngày, tôi rõ ràng là rất rất rất mệt rồi, nhưng cuộc sống không cho phép ngừng nghỉ, cả thế giới càng chẳng đứng đợi mình, đành phải buộc thở mạnh một hơi rồi cố gắng bước tiếp. Chẳng có ai cùng tôi ngồi lại. Không một ai ôm tôi vào lòng.

Có những ngày, tôi vô cùng rã rời, rồi cảm thấy cô đơn đến lạ. Chẳng muốn bận rộn việc gì nữa. Muốn đi đâu đó. Muốn ở bên ai đó. Lười biếng ở một mình. Tự nhiên thấy trong người không được khoẻ. Không buồn, cũng không vui. Chỉ là hình như rất chán cuộc đời.

Có những ngày, tôi chỉ muốn lặng im. Không kêu gào, không than vãn, cũng không kể khổ nữa. Không muốn nói quá nhiều, cũn không muốn linh hoạt, năng động. Thấy lòng trống rỗng, lơ lửng giữa hàng tá suy nghĩ đan xen. Muốn đi hóng từng đợt gió thổi vào người, nhẹ nhõm tâm hồn. Muốn nghe tiếng mưa cho lòng lắng dịu lại.

Và có những ngày, những ngày, tôi như kẻ ủ rục, không chút sức sống như thế. Chẳng muốn nói gì nữa. Chỉ muốn lặng im chui vào một góc riêng làm những điều mình thích. Tạm dẹp hết tất cả những mối mệt, muộn phiền.

Là những ngày mà người ấy im lặng, rời đi, sau một quãng thời gian dài kề cạnh, tôi chỉ còn lại một mình. Hết hăng, chênh vênh kinh khủng. Nhiều lúc ngỡ không còn chút sức lực nào nữa. Muốn gục ngã, muốn buông xuôi.

Bạn biết đấy, ở lâu trong ấm áp, sẽ chẳng chịu nổi lạnh lẽo nữa. Có một người bên cạnh quen rồi, một mình một chút cũng chẳng thấy vui. Cả quãng thời gian dài tôi vùi mình trong những tiến nhạc, lời ca, hòng chôn vùi từng khoảng trống trải, từng đợt đờn đau thắt nghẹn trong lòng.

Mỗi lần gây dựng mối quan hệ yêu thương cùng một người là mỗi lần kỳ công. Lần nào tôi cũng đều tốn rất nhiều công sức. Thế mà cho đến giờ vẫn chẳng có một mối quan hệ nào là dài lâu, bền vững. Cái nào cũng vội vã, vỡ tan, cái nào cũng nhanh chóng chia lìa. Và rồi, tôi lại phải cố gắng làm lại từ đầu.

Thật sự là rất lười. Thật sự rất mệt mỏi. Rất nhiều khó khăn xuất hiện cho mỗi lần bắt đầu.

Tôi thấy mình cứ mãi thất bại từ vòng ngoài như thế, chẳng biết bao giờ mới có thể chạm vào được những hạnh phúc trong cùng.

Cuối cùng sau tất cả những cố gắng, thay đổi, hoàn thiện. Tôi vẫn chẳng đủ sức giữ nổi một người.

Cuối cùng, tôi vẫn là kẻ bị bỏ lại. Là kẻ đánh mất. Là kẻ đợi chờ mà thôi.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Tôi nhiều lần đi xem phim một mình, vào buổi tối. Một tay cầm hộp bắp rang đầy ắp, tay còn lại cầm chiếc vé bé xíu, tôi nối theo dòng người xếp hàng vào rạp, mà phía trước mình là cặp đôi, phía sau là cặp ba. Rất ít lần tôi bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của những người soát vé, dù có cũng chỉ thoáng qua. Còn lại họ đều vẫn làm việc, lập tức soát vé của tôi, một cách bình thường. Có lẽ hình ảnh này không có gì là lạ, xuất hiện thường xuyên trong mỗi ca trực của họ. Chắc, có rất nhiều người cũng một mình đi xem phim, như tôi.

Xem phim một mình - Tôi từng thấy một thằng bạn rất sừng sốt khi biết rằng tôi có thể làm được điều ấy. Nó bảo tôi tự kỷ hạng nặng quá rồi, thiệt không thể tưởng tượng được. Hay có bữa tôi còn được một nhỏ bạn khác cất công giải thích hơn: " Đi ăn một mình thôi tao đã thấy không ổn rồi, Thà ở nhà nhịn đói ngủ luôn còn sướng hơn, ở đó mà đi xem phim một mình như mày".

Đến lượt tôi cảm thấy khá ngạc nhiên: Ồ! Hóa ra không phải ai cũng dễ chịu với cụm từ "một mình" như tôi, và một số người thường hay một mình khác.

Việc tôi đi xem phim một mình như thế này cũng đã có từ khá lâu. Đủ để tôi chẳng nhớ nổi bộ phim đầu tiên mình đi xem một mình là phim gì. Và vì sao lại chọn cách đi một mình đó. Nhưng có lần kia xảy ra chút vấn đề nhỏ làm tôi nhớ mãi về... tạm gọi là "hậu quả", vì đi xem phim một mình của mình.

Chẳng là bữa đó, Xem phim cứ nhây đi nhây lại một tình tiết rất dở, làm khán giả phía dưới khá bức bối. Trong đó có tôi. Bữa đó cũng đi một mình. Sau một hồi cố gắng im lặng ngồi xem, vì không có ai bình luận cùng, bức bối cực độ, tôi thốt ra lời bình. Kiểu nói chuyện một mình, nhưng thật ra là cố ý cho những người xung quanh cùng nghe. Và quả cũng có nhiều người nghe thấy và quay qua nhìn tôi thật. Chỉ có điều là, nhìn bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Khoảnh khắc đó tôi mới cảm nhận được: Xem phim rạp một mình, xung quanh đông đúc các đôi các cặp, đôi khi cũng không dễ chịu gì mấy.

Thế mà lần sau, và nhiều lần sau nữa, tôi vẫn tiếp tục đi một mình như thế. Mặc dù thỉnh thoảng, tình huống đó lại xảy ra. Nhưng tôi đã "kinh nghiệm" hơn, đã kiểm lại được lời bình luận thành tiếng của mình.

Còn lại, mọi chuyện đều khá ổn. Việc xem phim một mình ấy. Hứng lên thì đi, thích phim gì thì chọn, không cần phải đợi chờ, rủ rê, đón rước ai. Nhất là, những buổi tối buồn, mệt mỏi. Không cần phải cố cười nói, chuyện trò rôm rả nhiều. Xem hết phim, đường vắng hoe, đèn giao thông chỉ còn lại mỗi màu vàng, tha hồ mà băng băng, phóng một mạch về nhà ngủ. Hết một ngày buồn.

Nhưng rồi, mọi chuyện bắt đầu không mấy ổn nữa, từ khi tôi bắt đầu đơn phương, đưa người ấy vào thế giới của mình.

Xem phim tình cảm sẽ muốn nắm tay, dựa vào người ấy.

Xem phim kinh dị xem muốn rúc mặt vào vai họ.

Xem phim hài sẽ muốn cùng họ nói cười.

...

Và hết phim, ra về, cũng không hoàn toàn là nhẹ nhõm, là an vui như trước nữa.

Tôi bắt đầu thấy cô đơn.

Dù vậy, những buổi xem phim một mình vẫn tiếp tục diễn ra. Vào những lúc tôi buồn chán. Vào những lúc tôi mệt mỏi. Và vào những lúc, tôi không kịp tìm được một ai. Hoặc đó không phải là người tôi cần. Hóa ra, ranh giới giữa "Độc lập một mình" và "Cô đơn" rất gần nhau.

Sẽ bắt đầu là "Cô đơn", khi ta đơn phương đưa ai đó vào con tim, trí óc của mình.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Là em sai rồi.

Anh về đi.

Em sai khi cứ muốn cạnh anh mãi thôi. Muốn được nhìn thấy anh, nghe anh vui cười, chuyện trò. Thậm chí đôi khi lại im lặng cũng được. Chỉ cần có anh, nghe hơi ấm, nhịp thở của anh gần bên, vậy là cũng đủ hạnh phúc. Luôn cảm thấy nhớ anh. Lắm khi nhớ chịu không nổi. Thế nên sẽ rất buồn nếu anh có thời gian rảnh mà chẳng muốn dành cho em.

Em sai khi sợ mất anh quá mức. Nhạy cảm, mong manh. Một chút thay đổi nhỏ nơi anh cũng khiến em hoài nghi, suy nghĩ. Chỉ cần hôm ấy anh lạnh nhạt, hững hờ, hay vô tình anh im lặng, chẳng quan tâm, em liền sẽ lo bản thân đã bị anh nhầm chán. Hoặc những lần điện thoại anh rung lên những âm báo tin nhắn chẳng từ em, lên mạng thấy em mà chẳng hỏi, hộp thư có em mà không xem, xem rồi mà không trả lời... em sẽ đều tủi hờn anh chẳng cần em nữa.

Và em sai, em biết sai rồi, khi cứ trẻ con, yếu mềm như vậy. Cứ buồn, cứ tủi, cứ âu lo muộn phiền. Khiến ta bên nhau dần chẳng còn những tiếng cười vui, thoải mái, ngày càng xuất hiện nhiều hơn những chán nản, tiếng thở dài.

Em đáng ra phải mạnh mẽ hơn, thế tin vào mình hơn thế, độc lập vững vàng khi không có anh kề bên. Tự lo tốt phần việc của mình, miễn sao anh vẫn còn ở đó, còn rất gần bên em, sẵn sàng bước đến, và vẫn còn có những giây phút kề cạnh nhau, dựa vào nhau, ôm lấy nhau, mỉm cười.

Em đáng ra không nên đòi hỏi quá nhiều điều không thật sự cần thiết. Đáng ra không nên nặng lòng quá nhiều chuyện được mất, hơn thua. Đáng ra phải quan tâm, cảm thông cho anh nhiều hơn. Để yêu thương trong anh chẳng phai nhạt dần, rồi bất lực đi đến bước lụi tàn rỗng không.

Em đáng ra phải hiểu, mình yêu anh nhiều hơn thế, cần được ở bên anh nhiều hơn thế, hơn tất cả mọi điều.

Thế nên, em hiểu, mình sai rồi, sai thật rồi.

Anh đừng xa nữa. Về đi. Có được không?

....

Có một kiểu người, bản tính rất tinh tế, nhạy cảm, giỏi quan sát, lại hay suy nghĩ nhiều.

Mọi hành động, lời nói diễn ra xung quanh họ, thường sẽ được họ ghi nhận và xem xét rất kỹ càng, gần như từng tiều tiết, rồi sau đó họ lại nhanh chóng tự mình phân tích các tầng lớp nghĩa, ẩn ý đằng sau những điều ấy.

Những người kiểu như vậy, khi bước vào một cuộc tình mà bản thân yêu thương thật lòng, sẽ rất dễ sinh tâm muộn phiền và hay giận dỗi. Bởi chỉ cần người mà họ thương có chút hành động không phải, hay vô tình buông những lời nói không đúng, hoặc xuất hiện một chút đổi khác hơn thường ngày, họ liền sẽ nắm bắt lấy và suy diễn thành nhiều chuyện, thường là theo hướng tiêu cực, rồi cô độc ôm đau buồn.

Nhưng ngược lại, chỉ cần người mà họ yêu nhẹ nhàng quan tâm ân cần, bảo vài lời nhớ thương họ sẽ nhất mực tin tưởng, mọi bão tố trong lòng đều bình yên hết. Dễ hài lòng, dễ chiều chuộng. Dễ mơ mộng, cũng dễ ước mong. Phải mà gặp được người có lòng thì không nói, lỡ gặp trúng người chẳng như ý, ngày họ tổn thương sẽ rất gần.

Và những người kiểu như vậy, khi bước vào một cuộc tình, bản thân thường sẽ tự mình xoay vòng mình trong mớ cảm xúc biến đổi liên tục, mệt mỏi đến rã rời, nhiều lần muốn bước ra. Ai muốn yêu được họ, phải có một tình yêu đủ lớn đủ để bao dung và thông cảm.

Chỉ đáng tiếc là, đời này, chẳng được mấy tình yêu là lớn mãi. Cũng chẳng được mấy ai là đủ kiên nhẫn, hoài bao dung và cảm thông. Cuối cùng, kiểu người như vậy, mãi mãi cứ là những con người cô đơn...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm

Tại sao phải chờ đợi anh trở về? Tại sao mọi cố gắng, ước mong, phấn đấu với những điều tốt đẹp nhất, đều muốn dành riêng cho giây phút gặp lại, đủ sức níu lấy bàn tay anh? Trong khi vốn dĩ trên đời này còn rất nhiều người tốt hơn, xứng đáng hơn, để em hết mình nỗ lực hòng được kề cạnh, được làm lại từ đầu.

Chúng ta dường như sinh ra không thật sự dành cho nhau. Giữa hai đứa có quá nhiều điểm chênh lệch, không phù hợp. Tựa như hai mảnh ghép không thể nào gắn nối. Càng cố chấp chỉ càng thêm gãy vỡ, tổn thương thân mình. Chẳng ai hiểu thấu ai, chẳng ai thông cảm ai. Cứ làm nhau phải buồn, vương những tiếng thở dài mệt mỏi, thậm chí rơi cả những dòng nước mắt đón đau.

Và anh đã đành lòng bỏ em đi, để em một mình ở lại, mặc kệ những kỷ niệm vô cùng tươi đẹp, hạnh phúc đã có với nhau, bỏ qua hết những lời hứa thề, những cột mốc khó khăn đã cùng nhau vượt qua... Bỏ hết, bỏ hết tất cả. Nhanh chóng tạo dựng một tương lai mới với một người mới.

Vậy tại sao em phải chờ đợi anh trở về? Tại sao cứ luôn mơ rằng sẽ có lúc chúng mình hạnh phúc hơn xưa? Là quá khờ dại, là quá ngốc nghếch.

Anh hay không? Biết bao khoảnh khắc em đã nghĩ như vậy đấy. Đã thấy lòng nhẹ nhàng, thông suốt. Đã tưởng như mình có thể buông bỏ, đã có thể quên anh. Nhưng chỉ cần nghĩ đến những nét cười của anh ngày ấy, những giây phút êm đềm, ngọt ngào mình đã từng có với nhau, yêu thương trong em lại dâng đầy.

Đầy đến nỗi, nhớ anh da diết.

Đầy đến nỗi, quên hết những khổ đau, giận buồn.

Cảm giác thấy sợ rằng sẽ bên ai đó, không dịu dàng, ấm áp như anh đã từng nữa.

Đã từng khiến em hạnh phúc vô cùng!

Chung tình quái là khờ đúng không anh?

Nếu bây giờ nhớ anh quá trời, có được đánh liều mà liên lạc, trò chuyện với anh không?

Nếu bây giờ mệt mỏi, áp lực lắm rồi, có được than thở rồi dựa vào anh mà nghỉ không?

Nếu bây giờ buồn đau, xót xa vô cùng, có được thoải mái đối diện với anh mà khóc không?

Nếu bây giờ còn yêu anh rất nhiều, có được tỏ tình với anh thêm một lần, rồi thật nhiều lần nữa không?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Có những ngày em cảm thấy, dường như bản thân đã quên anh thật rồi. Chẳng thấy nhớ nhung, chẳng thấy muốn quan tâm, nghĩ đến anh nữa. Chẳng thiết tìm về những kỉ niệm xưa, hình ảnh xuất hiện cũng chẳng còn khiến tim đau buồn. Mọi chuyện dường như đã xảy ra rất lâu, rất lâu. Lâu như chúng ta đã nhiều tháng ngày rồi không gặp gỡ, chuyện trò.

Là xa lạ. Là mộng lung. Nhặt nhòa. Chẳng quan trọng nữa.

Có những ngày hết như thế đấy. Cảm thấy có lẽ tình đôi ta thật sự đã lụi về một nơi ngút ngàn, thăm thẳm.

Nhưng đó cũng là những ngày em rất bận rộn và nhiều áp lực, công việc đè nén. Phải chăng, vì thế mà chẳng còn đủ sức thôi thềm anh nữa?

Hay là vì quá lâu không nhìn thấy nhau, không biết hút tin tức, những gì diễn ra bên người, nên em mới phai mờ, nguôi ngoai.

Đắn đo như thế, bởi vẫn có những đêm, bất ngờ và đột ngột, nhưng ngọt ngào hạnh phúc cũ tràn về, khiến lòng nhớ anh còn cào cào thành dòng nước mắt.

Bởi vẫn có những lần, ai vô tình nhắc đến anh, tim xót xa bồi hồi một khoảng trống chơi vơi...

Vậy rốt cuộc đã quên anh hay chưa?

Rốt cuộc còn thương anh hay không?

Nếu vô tình gặp lại, có còn đau như thuở nào?

Rốt cuộc, rốt cuộc, em đã chịu mất nhau hay chưa?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Anh à! Dạo này anh sống ra sao?

Buồn vui thế nào?

Đã lâu rất lâu rồi, từ ngày em dứt khoát buông bỏ, ra đi, chúng ta đã không chuyện trò, em cũng không biết chút tin tức gì về anh nữa. Xung quanh em chẳng ai nhắc về anh, bởi em cũng đã tránh mặt hết tất cả những ai có thể nhắc về anh, nhắc về chuyện của chúng ta.

Gần như là em tránh xa.

Gần như là em trốn chạy.

Nhưng chạy đi đâu, trốn thế nào cũng không thoát khỏi chính tâm trí và cõi lòng mình.

Là những lần ngồi không trên những chuyến xe dài, vào những buổi chiều muộn, nỗi thiếu vắng anh cuộn vào lòng cồn cào, quay quắt.

Hay khi nghe ai đó nói về những câu chuyện, những vấn đề tình cảm, em lại thờ người nghĩ về chuyện chúng ta.

Hoặc bất giác nhớ về những lời đùa vui anh từng nói, những nét cười, những giây phút hạnh phúc...em rất buồn, thật sự rất buồn.

Nực cười nhất, em còn khờ dại tưởng tượng đến một tương lai, một tương lai anh sẽ trở về, sẽ hiểu ra em từng yêu, từng cố gắng vì anh thế nào,

từng tủi buồn khi anh đành lòng ra đi ra sao, anh sẽ ôm em vào lòng và nói: "Anh xin lỗi, xin lỗi thời gian qua đã để em một mình."

Buồn cười quá, anh nhỉ? Buồn cười đến rung động lòng, đến rơi nước mắt...

Có vài người bảo, nếu em thấy nhớ quá thì tìm về anh đại đi, mạnh dạn xem tin tức của anh, xem hình ảnh, tình trạng anh giờ thế nào, cho buồn thật buồn, buồn cho đã, rồi cũng qua. Còn hơn là em cứ loay hoay, tự kìm mình như vậy, biết buồn thương đến bao giờ.

Nhưng em sợ lắm anh à, thật sự rất sợ. Sợ khi vừa tìm đến anh, sẽ gặp một nỗi buồn, thậm chí là một nỗi đau, thật lớn, rồi sau đó sẽ là chuỗi buồn đau dài thật dài. Bởi ngày mà em dứt khoát buông bỏ, ra đi ấy, cũng là ngày mà anh thuộc về người khác mất rồi.

Thà cứ như bây giờ đi. Có khi buồn, có khi vui. Có khi nhớ, khi quên. Có khi thấy mất anh là rất đau lòng. Có khi không cần, không quan trọng nữa.

Để rồi chuyện cũ sẽ dần lùi xa, hình bóng anh cũng sẽ trở thành lạ. Ngươi ngoai, nhạt nhòa, mãi mãi không bao giờ gặp lại. Không hy vọng, không ngóng trông. Cho tới ngày em gặp gỡ, đón chào một người mới đến.

Như vậy sẽ tốt hơn, phải không anh?

Chuyện qua rồi, để nó qua đi!

Tất cả rồi sẽ qua thôi mà.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Anh biết không, em cũng thế thôi, cũng đã từng có những ngày như thế. Sau khi bước qua những nỗi đớn đau và tổn thương đậm sâu trong lòng, em nhất quyết dặn mình về sau không được đặt ai ở vị trí quan trọng nữa, càng không được xem trọng ai hơn chính bản thân mình, để người ta ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.

Ngày đó em yếu ớt che giấu đi con tim chẳng chịt sọc, với những vết băng bó ngỡ chẳng bao giờ lành. Em lười gặp gỡ, lười làm quen. Đến số bạn bè cũng niềm phong lại. Vô tình thấy ai vừa ý liền tránh xa. Trót phải lòng ai rồi cũng chỉ dám băng quơ vài thể hiện, biết người ta chẳng mặn mà sẽ liền tự cắt đứt. Chẳng dám để chân lún quá sâu thêm một lần. Dầu nổi cô đơn và cần chỗ dựa, chưa bao giờ em có thể khắc phục một mình.

Em cũng từng rất vô tư, bất cần, và xem nhẹ tất cả. Ai đến thì em đón, muốn đi thì em tiễn. Vui thì ngồi lại, buồn thì rời chân. Chẳng chút bận lòng ai còn hay mất, miễn chính bản thân mình vẫn ở đây là được rồi. Thế nên anh nhớ không, những ngày đầu trò chuyện, em cứ nhắc đi nhắc lại, xin chúng ta đừng là cả thế giới của nhau. Vì em đã quá hiểu nỗi trống trải khi một mình bị bỏ rơi là như thế nào. Hiểu cả đôi phần tính cách của bản thân khi yêu. Và, vì em rất sợ sẽ có ngày hôm nay, ngày mà em chẳng đành tâm đánh mất đi một người.

Là do em chẳng kìm lòng được trước những hạnh phúc lạ lẫm đầu đời. Như em từng nói đó, là những lần đầu tiên em được quan tâm và trân trọng. Được người mình thích cũng chú ý đến suy nghĩ, cảm xúc của mình. Lần đầu tiên, em yêu, và được yêu.

Cũng vì thế mà em còn nhiều khờ dại lắm anh. Không biết giữ gìn sao cho phải. Không thích nghi kịp khi một ngày nó vơi hụt đi dần. Một cuộc tình sẽ phải trải qua những giai đoạn, đổi thay thế nào, em hoàn toàn ngờ nghệch bối rối. Có lẽ, điều người ta hay bảo, tình đầu thường rất khó trọn đời, là vậy, đúng không anh?

Bởi đó mong anh hãy hiểu, em thật lòng không muốn làm anh buồn, cũng chưa bao giờ muốn mình hay buồn để khiến anh mệt mỏi. Chỉ là em quan tâm anh nhiều, xem anh thật quan trọng, nên mới để ý và lưu tâm như thế thôi. Và khi cần được anh quan tâm, dành cho em thêm nhiều thời gian, cũng chỉ vì yêu nhớ anh mà ra cả.

Không giỏi tiết chế cảm xúc, không biết trưởng thành lý trí hơn, có lẽ em đã sai rất nhiều. Người như em đúng là cần phải thêm rất nhiều thay đổi, hoàn thiện, để giữ lấy tình yêu của mình. Coi như niệm tình em vì yêu anh nên mới thế, và cũng vì anh mà cố gắng thay đổi, anh có thể kiên tâm một chút, đừng dễ nổi giận nữa, cũng đừng vội bỏ đi, có được không?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Đừng như vậy mà.

Đừng làm em khóc.

Em đã từng bao lần dốc hết sức lực, dâng cạn chân thành để yêu một người, nhưng lần nào cũng chỉ đều nhận về những đắng cay, chua xót. Người ta nếu không phải là quay về với người cũ thì cũng từ chối em mà đi với người mới. Nếu không phải lấy em làm kẻ thay thế thì cũng cho em ở chỗ dự bị.

Luôn không là người được chọn, luôn mãi mãi bị bỏ rơi.

Đến cả những lần cứ đinh ninh rằng mình đang được chìm đắm trong hạnh phúc, sau rất nhiều cố gắng và hi sinh, ngờ đâu đến phút cuối mới bàng hoàng nhận ra, muốn khoảnh khắc trôi đều chỉ riêng em xao xuyến, chỉ một mình em tự ấm lòng.

Là ảo tưởng, là khờ dại. Là dối gian, là tàn nhẫn. Vậy mà vẫn đau rất đau khi mất đi người ta. Em đang nghĩ suốt đời này sẽ chẳng thể quên nổi, càng sẽ chẳng dám yêu ai. Thấy tình yêu sao mà quá đáng sợ. Bên nhau hạnh phúc chút thôi, mà khi chia ly đau thấu trời.

Thế nhưng rồi cũng lần nữa yêu. Lần nữa dốc hết sức lực, dâng cạn chân thành. Lần nữa quên đi mất việc phải thương chính mình. Lần nữa quan trọng rất nhiều một kẻ đứng xa lạ.

Kể từ khi anh xuất hiện, đến bên.

Cho em hi vọng. Cho em tin tưởng. Cho em nhớ, em mong. Cho em lần nữa biết cái cảm giác thương rất thương một người.

Thế nên, xin anh, đừng như vậy mà!

Đừng lần nữa khiến em phải đau lòng, rơi nước mắt!

Đừng như người ta, phũ phàng và kiên định, nhất quyết đành tâm để em lại một mình.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Tối qua nhà nội có việc, em phải lên nhà nội ngủ, lên lại cả căn phòng cũ của mình. Lúc đầu em cũng chẳng nhớ gì đâu, bởi anh đã đi lâu đến như vậy rồi mà. Em đã không còn nghĩ đến, hay vô tình thấy điều gì đó liên quan đến chuyện tình cảm, liên quan đến chuyện của chúng ta, liên sẽ nghĩ về anh nữa. Kể cả nỗi đau em đã cảm nhận ngày anh ra đi, em cũng không thể nào mường tượng nổi trong tim mình.

Thế mà em vẫn vô thức nặng trĩu lòng, vô thức thấy buồn như thế.

Tự nhiên em muốn nghe tiếng mưa rơi, nghe tiếng gió thổi, một mình, cho lòng tĩnh lại. Rồi cuối cùng em mới nhận thức được rằng, hóa ra mình đang ở trong căn phòng ngày đó. Căn phòng bắt đầu câu chuyện của đôi ta. Những ngày mới quen, mới yêu, yêu, rồi giận hờn, và cuối cùng lạc mất.

Em tự nhiên thấy nhớ ghê, cũng dưới cái không khí lạnh của chiếc máy điều hòa như thế này, chúng ta nhắn, nói với nhau không dứt, kể nhau nghe biết bao điều. Khi bên em là trời đã khuya rồi, mà bên anh chỉ vừa bắt đầu ngày mới, có đôi lần em ngủ quên đi.

Em nhớ những lúc chúng ta trò chuyện, em bên anh mỗi ngày anh đến trường. Nhớ những tối đợi anh tan lớp học. Việc đó diễn ra mỗi ngày, khiến nó trở thành một thói quen trong cuộc sống của em. Nên những ngày đầu anh rời xa, em trống vắng không sao chịu được.

Em nhớ về những lần chúng ta cãi nhau, giận hờn nhau. Anh khiến em tủi, còn em làm anh buồn, rồi cả hai lặng im. Chúng ta đã có rất nhiều cuộc trò chuyện không vui như thế.

Nhớ có lần anh giận mà em không biết. Gọi mà anh cứ nói không nghe được gì cả, không nghe thấy gì hết, đầu dây thu âm bên em có vấn đề rồi. Em cũng tin là thiệt, tại cái thanh thu giọng nói của em đã cũ rồi thật. Thế nên em cũng tắt đi, mà vô thức trong lòng thấy bất an, bồn chồn. Thấy nhớ anh da diết.

Sau mới biết làm gì có hư hỏng, trục trặc gì đâu. Hóa ra là người yêu của em giận hờn, khó chịu, không muốn nói chuyện, không muốn nghe máy nữa nên kiểm chuyện kêu tắt đi. Người yêu của em dễ thương, trẻ con thấy sợ.

Yêu anh, bên anh, trải qua một cuộc tình cùng anh, em đã học thêm được rất nhiều điều, và cũng hiểu ra rất nhiều điều. Em cần phải biết tự tin hơn, em cần phải biết mạnh mẽ hơn. Em cần phải biết trân trọng hiện tại, cố gắng cho hiện tại, thay vì cứ hoài niệm về quá khứ và lo sợ về tương lai.

Giờ anh cũng đã có người mới, chúng ta cũng đã cách xa nhau quá lâu, mọi thứ đã trôi về những miền xưa cũ. Nhiều lúc nghĩ lại như đêm qua, nhìn về những gì mình từng quen biết, từng tìm hiểu, từng nói yêu nhau, rồi cãi nhau, rồi mất nhau như thế... với em, hết như một giấc mơ vậy. Đường như không có thật. Có lẽ do thời gian bên nhau quá ngắn ngủi, lại cũng chẳng phải gọi là thật sự bên nhau, mà giận nhau, cãi nhau, xa cách nhau lại quá nhiều.

Em tự hỏi, nếu một ngày, mình có cơ hội gặp nhau thì sao anh nhỉ?

Chắc buồn cười lắm anh nhỉ. Hai đứa hết như vừa cùng nhau chơi một trò chơi con nít, bằng tất cả lòng nhiệt huyết và chân thành. Mất nhau trước cả khi gặp nhau thật đáng buồn cười.

Và đã có một đêm, em vô tình có dịp nhớ nhớ về anh như thế.

Nhớ hình bóng anh, nhớ nụ cười anh, nhớ lời anh nói, nhớ thật nhiều kỷ niệm. Nhớ trong thốn thức, bồi hồi.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Anh biết không, em đã từng ước mình có thể chiếm trọn hết những khoảnh khắc của đêm mà không buồn ngủ, hay phải đi ngủ, để có thể được bên cạnh anh suốt cả ngày dài. Thêm nhiều thời gian với anh hơn. Mà, cũng đôi lần, em đã làm như thế. Đã thức thật khuya, bất chấp cả buồn ngủ, để được bên anh như thế.

Nghĩ lại mới thấy thật lạ anh à. Lúc đó, khi còn anh, 12 giờ hay gần một giờ là đã thấy khuya lắm rồi, thấy cần phải đi ngủ. Thế mà từ lúc anh đi, giờ giấc chẳng là gì với em nữa. Em vẫn như thế, vẫn muốn chiếm trọn những khoảnh khắc của màn đêm. Nhưng không còn là để ôm lấy hạnh phúc, nhớ nhung nữa, mà là ôm lấy những nỗi đơn cô, nỗi buồn một mình.

Anh có biết cái cảm giác chẳng có ai để bản thân bày tỏ lòng mình mỗi đêm không. Tất cả chỉ có thể ôm hết vào lòng. Cũng chẳng có gì để bản thân mong ngóng, chờ đợi ngày mới, ngoài những mệt mỏi, chán chường ... Nó khiến em cứ muốn trốn mãi, vùi mình mãi trong màn đêm như vậy.

Và thế là từ ngày anh bắt đầu muốn ra đi, có những đêm, em chẳng tài nào ngủ ngon được như thế đấy.

Ừ, là bắt đầu muốn ra đi.

Anh mãi mãi không bao giờ biết, từng có khoảng thời gian, mỗi đêm em đợi chờ anh như thế nào. Liên tục nhìn vào thanh trò chuyện, cập nhật hoạt động on/off của anh, gần như là người đầu tiên thấy nick anh bật sáng.

Thấy anh đăng status chỗ này, bình luận chỗ kia, rõ ràng như rất gần bên em mà không có cách nào chạm vào được.

Thèm trò chuyện lắm mà không dám pm. Sợ anh sẽ lạnh lùng, im lặng. Cứ thế mà kiên nhẫn đợi anh. Để rồi mỗi đêm đều ôm niềm thất vọng đi vào giấc ngủ. Rồi tối hôm sau, nhìn nick anh bật sáng, lại tiếp tục hi vọng. Hoàn một vòng xoay tròn như thế.

Hi vọng anh sẽ nguôi giận, hi vọng anh sẽ quên buồn, hi vọng anh vẫn còn thương.

Hơn cả hi vọng, nó còn là niềm tin tưởng. Vẫn tin tưởng rằng anh sẽ nhớ em. Vẫn tin tưởng rằng chúng mình có thể vượt qua.

Thế nên khi biết được, từng ngày, từng giây phút em chìm hi vọng, tin tưởng như thế, anh đã thầm có ý định muốn từ bỏ, ra đi, trong lòng không còn chút tình cảm ... em rất buồn, thật sự rất buồn.

Đến bây giờ em vẫn chẳng thể tưởng tượng nổi ngày đó anh đã chán ghét em đến như thế nào. Và cũng cần không dám tưởng tượng. Chỉ biết là trong buổi trưa hôm ấy, trời bên đây nắng gắt vô cùng, từng tia nắng vàng vọt đổ xuống những bức tường của công ty, em sững người khi đọc dòng tin nhắn của anh, đề nghị chúng mình dừng lại.

Lúc ấy, giữa cả dãy bàn gồm nhiều người cùng làm chung đông đúc, em cố kìm lại hai hàng nước mắt muốn rơi, nỗ lực gữ từng chữ mà níu kéo anh lại. Muốn khóc lắm mà không thể khóc, em cứ thế vội gạt đi, rồi lại gõ lạch cách. Anh vẫn không ở lại.

Cuối cùng, em buông xuôi, buông tất cả, nói lời tạm biệt anh rồi chạy vội vào toilet mà khóc nức nở. Cảm thấy lồng ngực của mình lúc ấy vụng vỡ tan hoang, như bị khoét một lỗ hổng lớn, như bị mất đi một điều gì đó rất quý giá trong đời. Bởi em biết rằng lần chia ly này sẽ khó có thể quay lại, hàn gắn. Đã mất nhau, mất nhau thật rồi.

Sau hôm đó, thời gian cũng cứ thế trôi qua. Đau khổ có, yên bình có, dẫn vật có... Em nếm đủ loại cảm xúc từ ngày anh đi. Em còn gặp thêm rất nhiều chuyện, trải thêm rất nhiều điều. Nhưng tất cả cũng dần trôi qua như thế.

Giờ đây, mọi việc đã bình lặng lại. Em đã đón thêm nhiều điều mới, gặp thêm nhiều người lạ. Nhưng những ký ức về anh, vẫn là một phần vô cùng ý nghĩa nơi góc nhỏ trong tim này.

Người cũ, đã lâu không gặp.

Anh vẫn khỏe, đúng không?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Đã yêu anh, lại còn yêu xa. Ngày trước sau em gan quá nhỉ?

Trước ngày anh đến, em đã từng có quá khứ đau lòng đến nỗi, bản thân khẳng định rằng sau này nhất nhất sẽ không yêu thêm ai nữa, cũng không bước vào câu chuyện tình yêu rõ ràng với ai nữa. Người ta bỏ em đi, để em ở lại một mình, có những đêm nức nở nước mắt ướt gối mà khóc, vì thương, vì nhớ. Có những ngày phải chạy trốn khắp nơi trong vòng tay bạn bè, để che đi vết thương lòng. Rồi có những ngày tâm thật sự bình lặng, em một mình tận hưởng cuộc sống độc thân, lang thang rong ruổi, cảm thấy an yên, không cần một ai nữa.

Người ta bỏ đi, để em lại một mình, tự em đã một mình mà vượt qua hết ngần ấy cơn bão buồn.

Nhưng phải là thật sự vượt qua, thật sự lãng quên và buông bỏ, chính là từ khi anh đến.

Mọi vết thương trong tim em đều dần hàn gắn lại, lành lặn vẹn nguyên, và đầy kiên cường để yêu anh.

Hạnh phúc và niềm vui anh mang đến thật sự quá lớn. Lớn đến nỗi em không còn nhớ, không còn nghĩ đến điều gì nữa. Thế nên ngày hôm ấy khi anh ngỏ lời yêu, từ một nơi vô cùng xa xôi như thế, cách nhau đến cả nửa vòng trái đất, vậy mà em vẫn không chút do dự mà gật đầu vờ ồa yêu thương.

Để đến hôm nay nhìn lại, mới tự thấy sao mình gan quá nhỉ.

Từng tự phân loại bản thân không phải kiểu người có thể yêu xa, nhất định không thể yêu xa. Mong nhớ yêu thương quá nhiều, sao mà chịu nổi. Bởi yêu đối với em là muốn được gặp mặt, muốn được ở bên; muốn được quan tâm, muốn được gần gũi. Thế mà ngày đó vẫn dám nói yêu, dám chấp nhận lời yêu.

Chẳng màng đến những tháng ngày đi đi về về riêng lẻ như thế, tuổi thanh xuân để hờ hững vì một người xa lạ. Xa lạ đến nỗi lúc buồn giận gửi vào gió, lúc nhớ nhung cũng gửi vào gió, lúc mỗi mệt cũng chỉ có thể nhìn trời mà rĩ người. Không có vòng tay, không có chỗ dựa. Thời gian chờ đợi để có thể gặp nhau tính bằng năm dài.

Những ngày tươi đẹp có được mấy khi? Vậy mà ngày ấy em lại dám đánh cược lớn như thế, dù chẳng biết sau khi dốc hết lòng cược rồi, sẽ chắc chắn nhận về được gì.

Là yêu thương, hay là lại tiếp tục xa cách, vụn vỡ.

Và rồi, tất cả cũng đã tan vỡ đấy. Tan vỡ trước cả khi đối diện với những khó khăn, thử thách của những người yêu nhau, bên nhau thật sự nữa.

À, mà thực ra chúng ta cũng đã gặp những khó khăn, thử thách giống họ thôi. Chỉ là chúng ta thiệt thòi hơn họ.

Có những yêu thương không thể gửi hết qua chiếc màn hình.

Có những dỗ dành không thể trao trọn qua dòng tin nhắn.

Và có những nỗi lặng im, không biểu hiện hết những mệt mỏi, chán chường.

Bên đây, em không thấy được gì cả.

Thế nên, nếu có thể quay ngược lại thời gian mà vẫn giữ được những ký ức cũ, em không chắc mình sẽ lần nữa đến bên và yêu anh. Nhưng, được gặp gỡ anh là một bước ngoặt vô cùng lớn trong cuộc đời này. Người đã dắt em ra khỏi quá khứ, và cho em một tương lai, một bản thân khác vô cùng.

Rồi sẽ có một ngày, chúng mình có thể cùng đứng chung một thành phố, anh nhỉ? Cùng tắm chung một màu nắng, cùng nhìn thấy một cơn mưa. Chỉ là hai con tim chẳng còn chung nhịp đập, chẳng còn chung ước nguyện nữa rồi.

....

Cô gái ấy quả thật rất dễ giận, cũng rất dễ buồn. Hay tủi thân, và mau tự ái. Mong manh trước những tổn thương, yếu mềm trước những vô tình, lạnh nhạt. Thế nên dễ sinh tâm muốn xa rời, chán nản. Muốn buông xuôi, bỏ mặc, không quan trọng nữa. Nhưng chỉ cần anh thật lòng ôm trọn lấy cô, dịu dàng nhẹ nhàng vỗ về dành dỗ, cô sẽ liền nguôi ngoai, lãng quên tất cả.

Chỉ cần được bên anh thôi. Chỉ cần được thấy anh vui cười. Mọi muộn phiền của cô sẽ như cơn mưa đêm bị bình minh mây trong san lấp. Vui vẻ hồn nhiên mà tiếp tục yêu thương anh.

Thế mà đáng tiếc, những lúc như vậy anh đã không ở bên.

Đáng tiếc, anh đã không ôm trọn lấy cô vào lòng.

Để rồi cuối cùng, mất nhau.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Có những ngày ta giận nhau, anh im lặng không nói, càng không muốn gặp mặt, em rất buồn, thật sự rất buồn. Chuyện có lớn đâu. Bàn chi ai đúng ai sai, ai hoàn toàn có lỗi. Chỉ biết rằng lòng này tuy dễ hờn dễ giận, nhưng có bao giờ giận ai lâu được đâu. Càng không muốn đôi co thắng thua với người mình yêu nhiều như vậy.

Nỡ lòng bỏ em lại một mình trong ngần ấy thời gian. Lo lắng, hoang mang, em thật chẳng biết phải thế nào. Chẳng biết bên đó anh đang nghĩ gì, còn buồn giận em không. Chẳng biết anh ăn uống, ngủ nghỉ, đi đâu, làm gì. Đau xót lòng khi tự hỏi, liệu anh có thấy vắng em, có thấy buồn, có thấy nhớ, như em đang hướng về anh không? Thật sự anh không muốn nhìn thấy em đến vậy sao?

Và, em sợ lắm. Sợ anh đi, đi mãi không về. Sợ anh biến mất khỏi cuộc đời em luôn mà không một lời từ biệt. Sợ mình cứ thế im lặng mà mất nhau. Hoặc dù anh có xuất hiện, cũng chỉ lạnh lùng thông báo chẳng còn muốn bên em nữa. Lúc ấy, em biết phải làm sao?

Những chuỗi ngày xa nhau, những ngày anh bỏ đi trong im lặng như thế, em rất buồn, thật sự rất buồn. Tình cảm trong lòng, cũng xa xôi đi ít nhiều.

Và, anh biết không? Đến khi một người con gái chỉ còn có thể nói: " Em thật sự rất buồn " thì tức là nỗi tổn thương và thất vọng của cô ấy đã dâng lên tới cực đại lắm rồi. Sau những yêu thương và tin tưởng đã trao dâng nơi anh, cho đến cuối cùng lại nhận về toàn nỗi xót xa như thế.

Muốn trách anh nhưng không thể trách, em mệt mỏi đến độ không còn biết đau nữa. Chai lì, trơ trọi mọi cảm xúc, đầy bất lực. Chỉ có thể dùng mấy từ ấy mà tự vỗ về.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Giá như một lần anh nhìn vào đôi mắt của cô ấy, anh sẽ biết cô ấy yêu anh nhiều đến thế nào.

Là đôi mắt thể hiện sự mừng vui, hạnh phúc vô cùng mỗi khi anh xuất hiện. Đôi mắt đầy trù mến, chăm chú ngắm nghía anh mỗi khi anh không để ý. Và đôi mắt buồn thật buồn, như mặt hồ rưng rưng gợn sóng những lần anh vô tâm hững hờ, không ngại ngần thốt ra những lời khiến cô nhói đau.

Giá như một lần anh nghe cô ấy chuyện trò khi anh vắng mặt, chắc anh sẽ hiểu cô nhớ anh nhiều ra sao.

Là những khi ngồi tám với bạn bè, vòng vòng một hồi cũng lại quay về anh. Nào anh ấy thế này, anh ấy thế kia. Có bữa anh ấy như vậy, có lần anh ấy nói là. Chẳng biết bây giờ anh ấy đang làm gì. Ăn đúng bữa chưa, ngủ ngon giấc không, buồn hay vui hả. Dường như, tâm trí đó đã quá nhỏ bé và chật chội, để chất chứa bóng hình của anh rồi.

À, tôi còn nhớ có một hôm, giọng cô ghen ngào nói trong tiếng nấc, rằng anh đã bỏ cô ấy ở nơi này.

Giá như một lần thôi, một lần anh thấu được nỗi lòng của cô ấy. Suốt một thời gian dài, đã vì anh mà bao phen mệt mỏi, xót xa. Vậy mà cô chẳng màng, chẳng oán trách gì cả. Ước mơ lớn nhất là mong anh yên vui, an lành. Ước mơ lớn nhì là mong anh an lành bên cô.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Thà người đừng đến, đến rồi sao nữa mà đi.

Để mỗi khi đêm xuống, cõi lòng tôi nặng nhọc vô cùng. Nhiều lúc khuya thật khuya rồi vẫn chưa chịu ngủ. Cứ nằm lướt lên lướt xuống cái bảng tin của mạng xã hội lạnh lùng, xem đi xem lại những điều cũ mòn, chẳng có gì là quan trọng.

Là bởi vì nhớ người, rõ ràng là thấy thiếu người, nhưng lại không dám đối diện.

Và bởi vì hôm sau, chẳng còn ai yêu thương đợi chờ tôi thức dậy nữa. Vội thấy bình minh mà làm gì.

Rồi cũng bởi vì sự đến đi tùy tiện của người, khiến sức chống chọi với đơn độc trong tôi trở nên mềm yếu đến nực cười. Luôn muốn có một ai đó ở bên, dù bận rộn hay rảnh rỗi. Để lúc bận rộn sẽ bớt đi phần chán chường, biếng nhác. Lúc rảnh rỗi sẽ không vô thức nghĩ về những thứ chuyện rất lâu, rất lâu hồi đó. Cũng như sẽ không phải nhận ra, mình đang bị bỏ lại, người đã đi, một quãng rất xa rồi.

Vậy nên, có phải là yếu đuối quá không, có phải là không nên oánh tránh, tui hờn như thế không, khi tôi thốt lên rằng: Thà người đừng đến. Đến rồi, sao nữa nhất quyết ra đi. Để giờ đây vui buồn tôi chẳng đủ mạnh mẽ ôm riêng mình mình. Gặp khó khăn cách trở rất dễ cảm thấy đuối sức, mệt mỏi.

Rất cần một chỗ dựa.

Rất muốn được có một người luôn sẵn sàng ôm lấy, vỗ về mình.

Rời khỏi người, bao quanh tôi toàn là bão tố.

Dứt khoát rút tay khỏi bàn tay này rồi, người có thấy bình yên?

Thương người thật nhiều. Giận người, cũng thật nhiều.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng . Năm.

Ngày hôm ấy anh lớn tiếng nổi nóng, gắt gỏng, nhất định để câu chuyện thêm căng thẳng, nặng nề, mặc cho em đang rất buồn và lạc lối, thực chất chỉ muốn được xoa dịu, dạy dỗ, dỗ dành. Mọi điều em nói anh chỉ còn cảm thấy khó nghe, phiền phức. Rồi anh bỏ quăng, thôi không trả lời nữa. Để em lại với những dở dang chẳng biết gắn hồi.

Chuỗi ngày tiếp theo anh lặng im, biến mất. Em cũng thấy cần cho nhau thời gian để nguôi ngoai, tĩnh lòng. Nhưng rồi em vẫn là người thấy nhớ anh trước tiên. Thấy mọi chuyện đã xảy ra chẳng còn quan trọng nữa. Em nói xin lỗi, thật lòng xin lỗi. Em gọi anh về. Mà anh vẫn chẳng về, anh vẫn lặng im. Rồi bởi, em không biết phải làm sao. Mỗi ngày trôi qua là rồi tung những suy nghĩ, cảm xúc. Dù vậy vẫn tin anh. Vẫn tự nhủ anh đang ở rất gần bên, anh sẽ về.

Và bữa đó, anh về thật. Anh xuất hiện khiến em mừng vui, nhẹ nhõm. Tưởng rằng hạnh phúc đã trở lại, tưởng rằng mọi chuyện đã trôi qua. Em lật đật trò chuyện, thăm hỏi, sau những ngày nhớ nhung, xa cách. Ngờ đâu, anh đột ngột bảo mình... nghỉ yêu đi. Chuyện chúng ta, đã chẳng còn có thể nào. Từ nay, chúng ta sẽ chẳng còn là người yêu nhau nữa

Em cố dẹp hết những bàng hoàng, sững sốt. Em cố níu. Em gắng giữ. Em hết mình không để anh xa. Nhưng cuối cùng em đỡ không nổi, lời anh nói không còn cảm giác nữa, lời anh khẳng định hết yêu em rồi.

Và bữa đó em gật đầu, buông tay anh đi.

Chẳng để anh thấy những giọt nước mắt từ kìm nén, chuyển sang vỡ
oà.

Em nói em sẽ ổn. Vậy mà đến hôm nay em vẫn chưa ổn.

Vẫn nhớ anh, nhớ chuyện của chúng ta.

Vẫn rất sợ, không dám nghĩ về.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Còn Thương một người là...

Nhìn thấy các ghi chú thời gian giao liên nhớ đến những ngày gặp nhau, ngày nói lời yêu nhau, ngày hạnh phúc bên nhau, ngày giận hờn nhau, ngày mất nhau.

Qua những con đường đã từng cùng nhau đi, cùng nhau ngồi lại, cùng nhau chuyện trò... nói chung từng có kỷ niệm gì nhau sẽ rất buồn. Thậm chí, rất đau lòng. Không dám nhìn đến.

Nao nao lòng khi ai đó nhắc đến anh, nói về anh. Thậm chí còn không muốn nghe. Nhưng nếu tự nhiên nghĩ về, rồi tự nhớ về những êm đềm xưa sẽ không cầm nổi nước mắt.

Các tin nhắn, hình ảnh cũ còn giữ đủ cả. Chỉ là tuyệt nhiên không dám xem lại. Sẽ rất nhói tim.

Không dám đối diện với việc người sống ra sao, yêu ai m, quan tâm ai thế nào.

Rất đắn đo việc nên hay không nên có ngày gặp lại nhau. Cũng như luôn phân vân mãi nên hay không nên tiếp tục đợi người quay về.

Từ hôm chia tay, mỗi ngày dù có nhiều chuyện vui, tốt đẹp đến thế nào, đều sẽ có một khoảng thời gian trống trải m, chơi vơi, buồn rười rượi.

Lười biếng tìm đến tình yêu mới. Nhạc phải dấp xây lại từ đầu.

Mong rằng ngày chúng mình gặp lại, lòng tôi đã chẳng còn thương... Để tôi có thể đường hoàng mà đối diện, sánh vai bên người cùng nhau băng qua những con phố. Dẫn nhau ăn những món ăn mà cả hai luôn rời trưa cùng ăn. Dẫn nhau uống những thức uống mà lâu rồi cả hai chưa cùng uống. Và dẫn nhau đi đến những nơi mà lâu rồi cả hai chiều cùng đi. Rồi kể nhau nghe những vui buồn xảy ra trong ngần ấy tháng năm xa cách. Nhưng chắc chỉ mình người có thể kể thôi. Chứ tôi chẳng dám nói người nghe đâu, khoảng thời gian đời tôi vắng người.

Chẳng còn thương để không phải giả vờ cười thật tươi, mặc trong lòng đang rỗng không những cảm xúc thường tình, khó hiểu nỗi mình có đang đau chẳng. Để không phải muốn ôm nhưng chẳng thể ôm. Để không phải muốn nắm nhưng chẳng thể với. Để không phải muốn nhìn thật lâu, ngắm thật kĩ người mình thương, thương rất nhiều mà biểu lộ ra bên ngoài chỉ là những ánh nhìn hững hờ như chẳng thân thiết. Tất thảy đều tỏ vẻ tự nhiên cho cả hai khỏi khó xử, bận lòng.

Và, mong rằng ngày chúng mình gặp lại, lòng tôi đã chẳng còn thương. Để dù người có đang một mình đơn độc hay bên cạnh đã gắn kết cùng ai, tôi cũng sẽ không thất đau, ngậm ngùi. Những giận hờn, oán trách, ghen tuông xưa cũ cũng sẽ nhẹ như không. Thành tâm chúc người cùng người ấy bền lâu hạnh phúc, vượt qua mọi khó khăn, trắc trở trên còn đường tình. Gặp người xong cũng không cần hú gọi đám bạn, trốn nhà đi thật nhiều nơi, uống thật say để vui chôn thật nhiều nỗi niềm.

Thế nên, tôi mong rằng ngày chúng mình

gặp lại, lòng tôi đã chẳng còn thương.

Chẳng còn ngóng trông, chẳng còn hy vọng.

Chẳng còn mỗi đêm đều đợi người về.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Sẽ có một hôm, anh nhìn thấy rất nhiều lời bài hát, câu trích dẫn bi thương em chia sẻ về.

Sẽ có một đêm, trên màn hình điện thoại của người là những dòng tin nhắn em gửi. Bảo rằng thật sự, thật sự nhớ anh lắm. Bảo rằng rất mong, rất mong anh về. Hỏi rằng chẳng lẽ, chẳng lẽ anh quên em như vậy sao.

Sẽ có một ngày, anh nhìn thấy trên trang chủ tràn ngập những dòng trạng thái buồn thảm, nặng nề của em.

Rồi sẽ có một lần, thậm chí là hơn một lần, anh thấy những điều như thế. Chính là khi em đã quá yếu lòng, mệt mỏi sau những cố gắng kìm nén, vật lộn với mớ cảm xúc nhớ nhớ quên quên, với mớ suy nghĩ phải buông hay tiếp tục giữ, với chút lơ đãng vô tình để những kỷ niệm ngọt ngào yêu thương xưa tràn về.

Thì xin anh lúc ấy, tuyệt đối, tuyệt đối đừng vì xiêu lòng, mũi dạ mà thương xót chấp nhận. Xin anh tuyệt đối đừng gắng sức trở về khi lòng vốn dĩ đã chẳng còn thương. Và xin anh, hãy cứ như vậy. Mạnh mẽ và dứt khoát hơn em, như xưa nay vẫn từng.

Để chỉ riêng mình em biết, rằng em yếu đuối đến vô cùng.

Em vẫn vào ra tường của anh mỗi lần online, chưa một ngày nào quên, chưa một ngày nào có thể từ bỏ. Em vẫn dõi theo từng hoạt động của anh, nhìn thấy anh trong từng cuộc vui đùa, từng cuộc trò chuyện.

Em vẫn nghe đủ những ca khúc anh chia sẻ, những bài viết anh lưu về, hòng mong tìm chút điều gì đó anh gửi gắm sẽ liên quan đến mình. Em còn lưu về hết những tấm ảnh khắc ghi hình bóng của anh, như ngày xưa có nhau em vẫn hay làm, để cảm giác anh luôn thật gần ở cạnh bên, để có thể nhìn thấy anh bất cứ lúc nào.

Em vẫn không dám xoá số điện thoại của anh. Với trí nhớ vốn khá " tốt " của em, xoá đi rồi gần như sẽ thật sự mất. Cũng như em vẫn để đủ hết mọi cách thức để liên lạc giữa chúng ta, chưa dám cắt đứt một quãng nào,. Như chính con tim em vẫn chưa bao giờ thôi âm thầm hy vọng, âm thầm mong đợi, một ngày nào đó anh sẽ trở về. Dẫu rõ ràng anh đã đi rất xa, xa đến nỗi không thể chạm tay đến nữa. Vậy mà em cứ lặng yên mà chờ, cố chấp mà chờ, thế thôi.

Và chỉ riêng mỗi mình em biết, rằng em yếu đuối đến vô cùng. Em nghe đủ những lời khuyên ngăn của tụi bạn thân, là yêu chi mà yêu ngu quá vậy, yêu chi một người đã bỏ mình đi, đã chẳng còn thương mình. Em cũng đọc đủ những bài viết thật hay, là đừng để nỗi buồn đau phí hoài những tháng năm thanh xuân, đừng để nó đánh ngã, rồi cướp luôn tương lai của mình. Ừ, nghe thấy thì thấm, đọc thù hiểu mà khó quá, chẳng làm nổi, anh ơi.

Em vẫn cứ buồn, cứ nhớ một cách lì lợm, đáng đánh đòn. Nó khiến em mệt mỏi, muốn nằm mãi một chỗ, chọn một là nhớ, hau là ngủ vùi thôi, chứ không muốn làm gì nữa. Mỗi đêm về lòng vô cùng nặng nề, phải nương nhờ vào những ca từ thâm bi mà trút bỏ theo những giọt nước mắt, khuya thật khuya rồi mới chịu giấc yên. Mệt mỏi đến rã rời.

Nhưng em chẳng để ai thấy những điều ấy. Hình ảnh em phơi ra ánh mặt trời là một người làm đủ cả hết những việc cần làm của mình. Thậm chí đầu xoay mòng mòng như chong chóng, vẫn gắng gượng mà đi không dừng lại, không nhiều lời thở than. Là miệng mỉm cười thật tươi bảo: "Biết sao được, yêu cũng yêu hết mình rồi, giữ cũng hết cách rồi, không thành

được thì thôi chứ sao" khi ai đó hỏi về sự tan vỡ của chúng mình. Và là chẳng năn nỉ, níu giữ chân anh, ngày anh muốn rời xa, không hẹn chừng nào về.

Hình ảnh em phơi ra là sự mạnh mẽ, buộc phải mạnh mẽ, đến nỗi thất lòng em như thế đấy.

Vì lòng tự trọng của em. Vì cuộc sống của em. Và vì những người yêu thương, quan tâm em.

Và vì... nếu em cứ chấp nhận buông xuôi, ôm yếu đuối, không mạnh mẽ thì liệu yêu thương nơi anh cũng có rung động, đoái hoài?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng. Năm.

Có những ngày chỉ muốn uống thật say để thôi không còn nhớ đến người nữa.

Có những ngày chỉ muốn ôm mặt mà bật khóc thật nhiều để vơi đi cái nỗi đau đang quặn thắt trong lòng.

Có những ngày chỉ muốn lấp mình trong bận rộn để từ bỏ mọi đợi chờ, ngóng trông.

Có những ngày chỉ muốn ôm gối ngủ vùi để dẹp đi tất cả nghĩ suy, giằng xé, mỏi mệt.

Có những ngày chỉ muốn tìm đại một người nào đó mà ở bên để lấp đi khoảng trống trống trải trong lòng.

Có những ngày, rất nhiều ngày như thế.

Người đi rồi, chắc chẳng biết đâu.

Hay là... em xoá tất cả!?

Em sẽ không để lại những dòng tin nhắn từ những ngày xưa cũ gợi nhớ lên rằng chúng ta đã từng hạnh phúc như thế đấy, anh đã từng hứa thề như vậy đó, từng nâng niu trân trọng em đến vậy. Xen lẫn còn có cả những dòng anh chẳng tiếc lời làm tổn thương em, buông câu chẳng còn sợ em đau nữa, dù đã cố lướt vội nhưng vẫn không thể nào không nhìn thấy. Rồi,

những dòng im lặng... Hay là em xoá chúng đi!? Để nước mắt thôi phải rơi hăng đêm nữa.

Em cũng sẽ bỏ luôn những tấm ảnh kỷ niệm của đôi ta, khắc ghi những khoảnh khắc giờ đã nằm lại trong hồi ức, so với hiện tại là xa vời. Anh cười kìa, em cũng cười kìa. Còn có cả những nụ hôn, cả những cái nắm tay, những cái ôm siết... Cứ ngỡ rằng sẽ gắn bó đến trăm năm, thật chẳng tin nổi đâu, giờ mỗi đứa mỗi nơi như vậy.

Và, em cũng sẽ xoá luôn cái tên quen thuộc nằm phủ rêu trong danh bạ, lâu thật lâu rồi chẳng còn hiển thị những cuộc gọi đến hay tin nhắn gửi đi, vậy mà em cứ giữ hoài, giữ hoài. Đập vỡ luôn cánh cửa duy nhất mỗi ngày đưa em qua tường nhà anh, mỗi ngày đều thấy anh bình thản cười nói vui vẻ, mỗi ngày đều thấy anh an yên thuộc về vòng tay khác.

Người đi rồi, hay là em xoá cả nha!?

Chứ xót xa đón đau, mỗi mệt quá rồi.

Hay là... hay là... em thôi đợi anh về nữa!?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Người ơi, cùng tôi về đi! Về lại nơi quá khứ để thấy chúng ta đã từng nói cười vui vẻ đến vậy, từng trò chuyện hợp ý nhau ra sao. Từng ngồi đợi nhau từng phút từng giờ để được gặp mặt, xa chút thôi là đã thấy nhớ nhung. Mỗi khoảnh khắc được bên nhau đều mong thời gian có thể kéo dài vô tận. Mọi muộn phiền, đờn đau, cô độc đều tan biến. Hạnh phúc lắm người biết không?

Hay cùng tôi thăm nơi hiện tại mà xem, từ ngày người xa, tất cả dần trở nên rệu rã, xác xơ như thế đấy. Chẳng muốn cố tỏ ra vui vẻ, khi vốn dĩ trong lòng không vui. Chẳng muốn làm như mình đã từ bỏ, khi thực tế chưa một lần thôi dỗi theo, đợi chờ. Nhớ mà cố tìm quên, còn thương mà phải cất hết vào lòng, chôn sâu kỷ niệm, không được quan tâm, không được thăm hỏi gì nhau nữa. Tất cả những cố gắng ấy như rút hết mọi sức lực của tôi rồi.

Và theo tôi nào, đến nơi tương lai mà đoán thử. Sẽ là chuỗi ngày bình yên, tươi sáng chúng ta đã gom hết mọi thấy tỏ từ những sai lầm cũ kỹ, hiểu tường tận hết những niềm trống vắng, mệt ngoài từ những ngày chia ly, để không bao giờ dám mất nhau lần nào nữa. Qua cả rồi những ngày trẻ dại, đầy bông bột và xóc nổi xưa kia.

Thế nên người ơi, cùng tôi về lại đi! Dẫu cho xen lẫn nơi quá khứ vẫn còn những mảnh buồn, song hành cùng hiện tại đã xuất hiện những điều mới hơn, hay tương lai còn lắm điều mong manh, không chắc chắn, nhưng tình thương nơi chốn cũ này vẫn mãi luôn vẹn nguyên như vậy. Luôn hướng riêng về người, duy nhất chỉ mình người mà thôi.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Em ơi em! Đừng hư như vậy nữa! Đừng suốt ngày mặt mày cứ ủ rượi, môi lặng thính chẳng nói chẳng cười, đờ đẫn tới lui chẳng biết gì xung quanh. Nếu không thì sẽ là ngủ vùi, ngủ đến nổi sưng mắt lên, mặt bự ra. Nhìn vào em, ai cũng biết em buồn. Nhìn mãi chẳng thấy ngày em vui lên. Đến bao giờ em mới có sức sống lại đây?

Đừng liên tục bỏ học bỏ làm mà chạy trốn khắp nơi. Muốn thả mình vào những cuộc vui, nhưng không phải ai cũng luôn rảnh để vui với em được. Cuối cùng thì sao, lại chạy đến nơi đông đúc xa lắm ngồi một mình. Ngồi mãi ngồi mãi cũng chẳng thấy người đến. Ngồi mãi ngồi mãi cũng chỉ thấy kỷ niệm về. Thời gian là thứ rẻ rúng để em có thể phung phí vậy sao?

Mỗi khi đêm về đừng thức thật khuya. Đừng xem tới xem lui những điều vô bổ. Đừng bảo rằng em chưa muốn ngủ, trong khi mắt đã mỏi mệt rã rời. Đêm càng khuya lòng càng trống rỗng. Xung quanh càng lặng im càng cô độc bội phần. Xin em đấy! Đừng yếu đuối dung túng cho nỗi nhớ nhung ấy nữa, được không?!

Cuộc sống này là của em! Tương lai phía trước là của em! Chính em vô trách nhiệm với mình, đòi ai có trách nhiệm với em? Người buông tay bỏ em lại, nào có nghĩa là thế giới cũng đứng lại theo, kiên nhẫn đợi chờ em ngồi dậy mà bước tiếp, cho em mặc sức mà quy ngã hoài. Không thấy tội mình, không thấy thương mình sao em?

Thế nên, nghe anh, hôm nay ngủ sớm đi em!

Ngoan.

Rồi đêm của em, sẽ lại chóng yên bình.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày.Tháng.Năm.

Vì anh hết yêu rồi, biết làm sao? Dù em có kể bao nhiêu kỷ niệm từng rất đẹp của đôi ta, ta đã hẹn ước thế này, hạnh phúc vậy đó, cùng trải qua biết bao nhiêu chuyện thì anh cũng chẳng nao lòng đâu. Đối với anh tất cả ngày xưa đều trở nên mờ mịt. Không còn nhớ nữa m, cũng không có chút lưu luyến gì. Riêng em nhìn lại, sẽ riêng mình em buồn. Mỗi em nhắc mãi, sẽ mỗi em xót xa.

Cũng vì anh đã hết yêu rồi, đừng tổn lời nếu kéo nữa em ơi. Đừng hứa rằng rồi em sẽ tốt hơn bây giờ, chắc chắn rằng ta sẽ hạnh phúc nhất thế gian. Đừng lặp đi lặp lại em yêu anh rất nhiều, anh thôi đi, ở lại được không. Dành chi những lời đó cho một kẻ đã hết yêu, muốn tìm niềm vui nơi bến bờ mới. Vô dụng, em rất vô dụng à! Dẫu em đang hoà tiếng cùng những cơn nước nở, cũng sẽ chẳng đổi nổi hương anh xa.

Và vì anh đã hết yêu rồi, hết yêu thật rồi, em đừng hoài cố chấp thêm đau. Nếu anh chịu ở lại thì cũng được gì? Bởi anh đã chẳng còn biết nhung nhiều khi vắng nhau, chẳng thấy hạnh phúc m, vui vẻ khi gần bên nữa rồi. Lúc em đối anh chẳng còn đủ kiên nhẫn để dỗ dành. Lúc em yếu đuối cần một chỗ dựa, anh thấy mình chẳng bận tâm. Em giữ chi hả em, một người trái tim không còn đặt ở mình như vậy?

Thế nên xin em đấy, một lần thôi, cùng anh buông xuôi đi. Viễn cảnh cùng mộng mơ sẽ về chung một nhà thuở đầu ấy, hôm nay, đành phải khép lại rồi.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Có một giai đoạn trong cuộc đời, người muốn giữ mãi một mối quan hệ không tên, sau khi bước qua bao cơn sóng gió, thăng trầm trong những cuộc tình.

Đến với nhau vô tình, ở bên nhau bình yên. Chỉ cần mỗi đêm xuống có nhau, lắng nghe nhau kể về một ngày dài cả hai vừa trải qua. Vui cùng cười, buồn cùng thính lặng. Hôm nào rã rời lắm thì cho nhau một cái rồi vỗ về nhau đi vào giấc ngủ. Thế là vẹn tròn, chẳng mơ gì thêm. Không một lời yêu, không một tiếng nhớ. Có chăng cũng chỉ nửa đùa nửa thật, để mặc kẻ kia với những phân vân, đắn đo trong lòng.

Mối quan hệ không đặt tên, nhắn tin không thấy người ta trả lời cũng sẽ không phải ngồi đợi. Người từ chối hẹn hò, bữa nay muốn vui cùng ai khác mình cũng không bận tâm. Trò chuyện còn vui thì còn kề cạnh. Chán rồi thì kẻ tiền kẻ đi. Không bận lòng níu giữ, cũng không đờn đau trông chờ. Bởi khi không đặt hy vọng sẽ không thấy thất vọng, không gieo tin tưởng sẽ không nhận phản bội. Có một giai đoạn trong cuộc đời, người ta sợ lắm rồi những nỗi xót xa như thế. Và, quan trọng nhất, vì họ đã sợ vô cùng những cuộc chia ly. Người như họ đã hiểu quá rõ những nghịch lý của cuộc đời. Cái gì càng gìn giữ lại càng dễ lạc mất. Cái gì càng trân trọng thì lại càng dễ đánh rơi. Rốt cuộc sau ngần ấy dè chừng, phòng bị, tận sâu trong thâm tâm, cũng chỉ vì họ chẳng muốn mất đi một người đủ sức khiến tim họ rung động lần nữa. Đủ sức xoa dịu đi những vết thương đầy cô đơn, sưng buốt lên nơi lồng ngực họ mỗi khi từng đợt gió quá khứ dội về. Nhưng, tình yêu chẳng ngoan hiền và dễ dỗ dành như họ nghĩ. Duyên phận cũng chẳng mềm mỏng để tùy họ uốn nắn theo ý mình. Đã số những mối

quan hệ không tên, rồi một ngày cũng sẽ được đặt tên. Chỉ là đáng tiếc thay, thường đến cuối cùng, tên của nó nghe cũng vẫn rất buồn như họ đã từng sợ. Buồn như chính đôi mắt của họ đang dần hai gầy theo tháng năm.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Chia tay. Em bắt đầu làm quen với chuỗi ngày chỉ còn một mình, riêng mình mình. Tập từ bỏ những thói quen khi còn nhau. Tập chấp nhận sự thật rằng đã không còn anh bên cạnh.

Em bắt đầu tuân tự làm những việc thường nhật trong cuộc sống. Đi học, đi làm, ăn uống, ngủ nghỉ... không sót việc nào. Chỉ khác là giờ đây em như vô hồn, lằm lằm lủi lủi để mọi thứ hờ hững lướt qua. Tất cả những mệt mỏi buồn chán đều nhẹ ôm vào lòng vì chẳng còn ai để cùng san sẻ nữa. Rất lạnh yên. Dường như cả thế giới của em nhạt nhoà đâu mất rồi.

Em biết mình buồn. Em sợ hãi, em chán ghét những điều đó. Em tìm đến những cuộc vui bên đám bạn bè. Em không muốn buồn, càng không muốn đắm chìm trong nhung nhớ, nghĩ suy. Em muốn cười, em muốn vui, và quan trọng là em muốn quên. Em lạc mình trong những cuộc chạy trốn như thế. Ít nhất cũng cảm thấy được thời gian trôi qua mau. Ít nhất cũng không phải nghe lòng mình đang trống hoác một vùng.

Thế nhưng, em không thể chạy trốn mãi được. Vì cuộc sống vẫn không ngừng trôi, và em cũng không còn là một đứa trẻ có thể bỏ mặc sự đời nữa. Em vẫn phải trở về với những câu chuyện một mình, đơn độc, tiếp tục kiên cường, mạnh mẽ, không khóc.

Ừ, em vẫn chưa khóc. Không phải cố gắng không được khóc. Chỉ là thấy chưa muốn khóc thôi. Một cô gái như em, biết bao nhiêu chuyện đã từng bước qua rồi, bước qua cả cái thời hơi chút là khóc cũng chưa cảm thấy đau khổ đến mức nước mắt có thể rơi. Nhưng, anh ơi...

Em... không ổn, rõ ràng đang rất không ổn. Và em cảm thấy dường như mình sắp kiệt quệ rồi. Nếu có thể, em chẳng muốn đứng nữa đâu anh ơi.

Viết cho những ngày đầu vắng nhau trong đời.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Cảm ơn anh những ngày đầu đã thức khuya trò chuyện cùng em, cố gắng thức khuya trò chuyện cùng em, dù hai mắt đã díp lại, rồi cuối cùng ngủ quên mất.

Cảm ơn anh lúc ấy luôn lập tức nhắn tin em đầu tiên, mỗi khi em vừa mở máy lên mạng. Luôn chờ đợi, trông ngóng em.

Cảm ơn anh vì đã kể em nghe biết bao điều, tâm sự cùng em biết bao chuyện, vô cùng yêu thích và tin tưởng em.

Cảm ơn anh đã từng cài báo thức dậy sớm hơn giờ cần dậy, vì muốn dành thêm thời gian bên em.

Cảm ơn anh đã từng cho em cảm giác an toàn đến thế. Trong cả lời nói lẫn hành động, đều chỉ có mình em.

Cảm ơn anh lần ngập ngừng nhỏ nhẹ tỏ tình với em. Nói, anh thích em. Bảo, làm người yêu anh nhé.

Cảm ơn anh buổi tối ấy gục đầu lên vai em, người trĩu nặng rã rời sau ngày dài mệt mỏi, nũng nịu thì thầm: "Emmm". "Nhớ emmmm". "Nhớ anh khôngggg".

Cảm ơn anh ngày hôm đó đang rất khó chịu chẳng muốn gặp ai, nhưng vì sợ em lo mà vẫn lên nói cho em biết, vẫn ở bên em. Vậy mà cuối cùng do không hiểu nhau, em lại gây ra cho anh thêm nỗi mệt mỏi.

Cảm ơn anh đã chịu quay về ở lần chia tay do em bỗng đột đề nghị ấy. Cảm ơn anh đã chịu vì em suy nghĩ lại, nghe em nói chuyện, nghe em năn nỉ, sợ em buồn mà không để em chờ câu trả lời quá lâu.

Cảm ơn anh mới quay về thoải mái vui vẻ, như chưa từng có chuyện gì lớn xảy ra, thậm chí còn gần gũi hơn trước, khiến em tan đi hết những lo sợ, khoảng cách khi vừa chia xa.

Cảm ơn anh buổi trưa hôm đó đã chủ động gọi tiếng yêu thương ngọt ngào với em, sau khoảng thời gian hai đứa cãi nhau, bầu không khí bên nhau vô cùng gượng gạo, ngọt ngào. Lần đó, mở tin nhắn ra đọc, em thật sự rất bất ngờ, rất vui và hạnh phúc.

Cảm ơn anh đã dạy cho em phải tự tin hơn vào chính mình, tin tưởng hơn vào người mình yêu khi đã chấp nhận yêu nhau. Yêu trọn vẹn. Yêu không hối tiếc. Có như vậy thì mới được những tháng ngày hạnh phúc.

Và cảm ơn anh đến tận lúc tình yêu nhạt nhòa, quyết định ra đi, đã vô cùng rõ ràng và dứt khoát. Không để em mơ mộng, không khiến em hy vọng. Không nhập nhằng dây dưa, dối lừa làm em thêm gấu vò, đau khổ.

Cảm ơn anh, đã một lần đi qua cuộc đời em vô cùng ý nghĩa như thế.

Nhận cả lời xin lỗi của em, vì đã không đủ sức giữ tình ta mãi hoài.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Người biết không? Đã đến ngàn lần tôi ngồi lại suy nghĩ, đắn đo giữa hai quyết định nên tiếp tục cố gắng, hay hoàn toàn từ bỏ tình yêu này. Nghĩ mãi cũng chẳng thông. Không biết rốt cuộc mình muốn gì, chỉ biết rằng khi đặt bản thân tưởng tượng khoảnh khắc tung một đồng xu lên, sắp là tiếp tục, ngửa là buông tay, tôi đã vô cùng, vô cùng sợ sẽ nhìn thấy mặt ngửa hướng về mình.

Người biết đó gọi là gì không?

Chính là không-đành-lòng!

Thật sự không đành lòng!

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Có những cuộc trò chuyện, ta luôn phải khơi gợi, bắt đầu trước. Tìm đủ mọi chủ đề để nói, cho tới cả những lời độc thoại, những câu hỏi vụn vặt. Bởi bản thân biết, chỉ cần ta im lặng ngay cả khi chưa đáp lại ta câu nào.

Có những nơi rõ ràng rất buồn, rất nhiều những xót xa và tủi thân, nhưng ta vẫn cứ ở lại. Bởi vì ở nơi đó có một người. Bởi vì ta biết, nếu ta đi, chắc chắn người cũng sẽ không đưa tay níu lại đâu.

Chuyện của tôi và người là như thế đấy!

Chúng tôi đã từng trò chuyện với nhau nhiều. Đã từng kể nhau nghe những chuyện trên trời dưới đất, cho đến những gì rất gần gũi xung quanh cuộc sống của mình, cho đến cả những chuyện chưa từng kể với ai. Chúng tôi từng biết rất rõ mỗi ngày của nhau, thậm chí ngày mai của nhau sẽ đi đâu, làm gì. Chỉ cần rảnh ra là tìm đến nhau. Ra ngoài nói nhau biết, về đến nhà rồi liền cho nhau hay.

Chúng tôi đã từng xem việc nhắn nhau mỗi khi thức dậy và chúc nhau có giấc ngủ ngon mỗi khi đêm về là một thói quen. Hơn nữa nếu thiếu vắng sẽ thấy không quen, thấy rất thiếu. Có lần người ngủ quên mất, tôi thấy hụt hẫng vô cùng, thấy nao cả lòng, khó khăn lắm mới ru mình vào giấc ngủ.

Thế rồi một ngày, chúng tôi lặng im. Nói đúng hơn là chính người lặng im, mà tôi cũng không bắt lời nữa. Cứ thế mà thành nỗi lặng im, dài thật dài.

Lặng im với một người mình từng rất thân thiết, gần gũi sẽ thấy rất buồn. Khung trò chuyện trở trọi dòng tin nhắn xưa cũ, chẳng ai nói thêm lời nào. Giờ đây người đi đâu, làm gì, hiện tại đang thế nào, không thể biết được nữa.

Ví như lúc này bình thường người phải đang ở ngoài rồi, vậy mà chẳng hiểu sao nay lại thấy trên mạng, cũng chẳng biết tại sao.

Ví như một hôm người thức khuya thật khuya, hay có những sáng thấy người dậy từ rất sớm, cũng không thể biết vì sao, vì sao nữa.

Cảm giác thế nào khi phải đấu tranh với nỗi nhớ dành cho một người?

Không được nói chuyện. Không được quan tâm. Không được liên lạc. Từng có những khoảnh khắc cảm thấy bản thân sắp thua cuộc đến nơi. Nhưng cuối cùng vì nỗi sợ hãi khiến cho mình chẳng dám.

Chẳng dám làm mọi chuyện thêm tồi tệ thêm. Tổn thương, đau buồn đang gánh càng thêm lớn.

Thế nên, chỉ có thể như thế thôi, chie biết cùng người im lặng.

Có những ngày cảm thấy mọi thứ dường như đã đạt đến mức cực đại, thật lòng muốn gõ vào khung trò chuyện ấy ba chữ: "Rất nhớ người" nhưng cuối cùng cũng chỉ dám đưa chuột bấm vào rồi lại thôi, thoả chút nỗi nhớ.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Có những ngày còn cào muốn hỏi hôm nay người ở đâu, buồn vui thế nào, hiện tại đang làm gì đó. Nhưng cuối cùng cũng chỉ nhìn mãi một màu xanh rực sáng, cho đến khi nó tắt đi, rồi thôi. Có đôi lần còn đưa tay chạm vào hình ảnh ấy, dòng tên ấy.

Có những ngày biết người gặp khó khăn, muốn quan tâm, giúp đỡ. Nhưng cuối cùng chẳng thể dùng bất cứ tên gọi của mối quan hệ nào để lên tiếng. Cái gì cũng mơ hồ, chẳng rõ nên đành thôi, đành lặng im, âm thầm làm những điều mình có thể làm.

Có những ngày biết người buồn đấy, nhưng lại vờ như không. Để dành cho người những góc riêng tĩnh yên một mình. Vì bản thân biết, nỗi buồn ấy chẳng dành cho mình. Hoặc hết, người vốn cũng chẳng cần sự lo lắng này. Hay không muốn người biết, vẫn nơi đây, vẫn dõi theo mỗi ngày.

Có những ngày, những ngày như thế. Có cả những ngày mệt mỏi thật nhiều. Ước giá mà có thể kể người nghe, có thể than với người một chút, rồi thật ngoan chìm vào giấc ngủ, biết bên mình có một chỗ có thể dựa vào.

Nhưng chỉ là giá như, là giá như thôi.

Chuyện hai đứa, người không muốn vun đắp, người chẳng dám lún sâu, mãi như vậy thành một màu lặng im, thật không đành lòng.

Để rồi bỗng một ngày giật mình thảng thốt, một cái tên đã từng luôn nằm đầu tiên ở bảng trò chuyện, hôm nay chẳng còn thấy nó ở đâu nữa.

Có lẽ, chính trang mạnh xã hội này cũng hiểu, chúng ta đã rất cách xa rồi.

Mối quan hệ này, không ngờ, đã thảm hại đến như vậy.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Khi tôi thích một người, tôi không kìm nén nổi sự quan tâm đặc biệt dành cho họ. Quan tâm từng chút một, lo lắng từng li từng tí, và để ý không sót một điều về họ. Thế nên, bản thân dù muốn hay không để lộ ra tình cảm ấy thì cũng chẳng thể nào giấu giếm nổi. Dẫu mọi thứ bên ngoài đều thể hiện rất âm thầm và chừng mực nhưng có lẽ những cảm xúc cuộn trào bên trong đều vạch trần tất cả.

Nhớ những đêm tương tư người ta, nằm trần trọc mãi không ngủ được. Cứ nghĩ suy, cứ tưởng tượng. Cứ mơ mộng, cứ ước mong. Mơ về tương lai được cùng nhau hạnh phúc. Được bên nhau mỗi khi cuối tuần, sau chuỗi ngày trong tuần mệt mỏi. Được dẫn nhau cùng đi chơi với bạn bè của cả hai. Được giận hờn, được làm lành. Được nâng niu, được trân trọng.

Có lúc còn tưởng tượng cả cảnh... sau này người ta ra đi như những người đã từng ra đi, nước mắt cứ thế rơi ngon lành, cô duyên không tả được.

Và, khi tôi bắt đầu thích một người, thế giới trong mắt tôi dường như chỉ còn mỗi mình họ toả sáng nhất. Ra vào trông ngóng, ngồi nằm nhớ nhung. Chỉ muốn gặp mặt, chỉ muốn ở bên. Đầu không thôi nghĩ, miệng cứ nhắc hoài. Điểm xấu xí nhất củ họ cũng thấy thật dễ thương. Nhiều lúc tự buồn cười, chữ "thích" của mình, có khi gần bằng cả chữ "yêu" của người khác rồi.

Đấy!

Biểu hiện của tôi khi thích một người là như vậy đấy!

Đơn giản như vậy thôi!

Bây giờ, người đã rõ chưa?

Người tôi trót phải lòng ời...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Tự nhiên hôm nay... thấy nhớ cậu quá! Là bởi hôm nay, tớ đi cùng một người thương mình mà mình lại chẳng thể nào mở lòng thương. Thế nên lúc người ta vui vẻ chuyện trò, kể một ngày dài của người ta ra sao, tớ chẳng hào hứng đáp lại. Lúc người ta than vãn, tâm sự, tớ chẳng đủ xót xa, quan tâm. Lúc người ta nâng niu, tình cảm, tớ chẳng thấy hạnh phúc, ấm áp. Nhìn một người dốc lòng tin tưởng mình như thế, yêu thương mình như thế, mà mình lại chỉ có thể lạnh nhạt, hững hờ, tớ thật sự cảm thấy bất lực, và rất buồn.

Vào rạp chiếu phim tớ cũng không ham gần gũi, không thích dựa dẫm. Tới đoạn hay cũng lười bàn luận. Lười tương tác, chú ý đến người ta. Lúc tan phim cũng chẳng buồn đợi ra ngoài cùng, vào chỗ lấy xe cũng biếng nhác không đi theo. Cứ để người ta một mình đơn độc như thế, không chút bận lòng.

Chắc chắn chẳng như khi ở bên cậu, tớ chỉ muốn được lắng nghe cậu mãi thôi. Được nhìn cậu nói không ngừng, được nhìn cậu cười ấm áp. Chắc chắn tớ sẽ hỏi lại, sẽ hỏi sâu vào câu chuyện nữa. Để cậu nói nhiều hơn, kể nhiều hơn.

Mỗi phút giây được bên cậu vô cùng đáng giá và ý nghĩa. Có thể dừng lại bao lâu cũng được. Hay đi đến bao xa cũng được. Ngồi ở rạp phim sẽ quan tâm đến cậu, sẽ ngắm nghía cậu, sát gần cậu. San sẻ phần bắp trên tay, rất vui khi được ăn cùng. Lúc vào chỗ lấy xe chắc chắn sẽ không để cậu đi một mình. Vì vốn dĩ từng giây phút bên cậu đều vui vẻ, không muốn xa.

Tớ chợt nhận ra, hình như khi mình càng được yêu thích, càng được tha thứ, càng biết mình rất an toàn, không bao giờ bị tổn thương khi bên một người, mình lại càng chẳng trân trọng người ấy, chẳng quan tâm người ấy. Cứ thế mà vô tình khiến. Người ấy tổn thương. Đến nỗi, sự đối xử và hứng thú với người ấy, còn thua cả một người bạn bình thường.

Thật lạ!

Mà cũng thật đau lòng.

Và hôm nay, tự nhiên thấy nhớ cậu quá!

Thấy muốn được trò chuyện, muốn được hỏi thăm.

Trả lời tớ đi, nếu có một ngày đột nhiên tớ lại như vậy, mà cậu cứ lặng im như thế, thì tớ phải làm gì?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Vậy thôi, tớ từ bỏ nha! Từ nay, mỗi ngày sẽ không trông ngóng dòng tên cậu bật sáng một màu xanh trên mạng xã hội nữa. Không nao lòng đợi nó tắt đi rồi mới có thể yên tâm đi vào giấc ngủ. Không lặng lẽ quan tâm, dõi theo cậu âm thầm. Biết cậu khó khăn nhưng không thể giúp đỡ. Biết cậu buồn nhưng không thể sẻ chia. Từ nay, tớ sẽ thôi không quan tâm nữa.

Từ nay mọi sự cố gắng cũng sẽ thôi hướng về cậu nhé. Cố gắng thật nhiều để mong cậu để ý đến. Cố gắng thật nhiều để mong cậu rung động. Cố gắng thật nhiều để bản thân có thể tốt hơn, hoàn thiện hơn mà tự tin bước đến bên cậu, mang đến cho cậu nhiều điều tốt đẹp. Từ nay, tớ sẽ không đưa niềm cố gắng, hy vọng hướng đến cậu nữa. Vì những khi tớ mệt mỏi, thất vọng, chỉ một mình, có một mình. Cậu chẳng ở bên.

Và từ nay, tớ sẽ thôi nhớ về cậu đã từng dịu dàng, ấm áp như thế nào. Tập quên luôn chúng ta đã từng vui vẻ, thoải mái khi bên nhau thế nào. Ngày ấy cũng muốn gần gũi, muốn bên nhau thật lâu. Giờ tất cả đã lùi xa về quá khứ, vậy mà tớ vẫn cứ thương nhớ hoài.

Tớ cũng sẽ thôi nghĩ đến tương lai có cậu hiện diện ra sao. Khờ dại đắp xây nên những điều chỉ mình mình mong ước. Thế giới của cậu rộng lớn đến thế. Thế giới của tớ chỉ có mình cậu. Từ nay, tớ sẽ không như vậy nữa. Kết thúc ở đây thôi. Vì cậu, chẳng muốn bắt đầu.

Nhưng... hãy biết cho, ngày ấy, nói như cậu là tớ nói thật. Nói quan tâm cậu cũng là nói thật. Mỗi ngày đều trông ngóng tên cậu sáng lên. Gần như cậu đăng gì tớ cũng thấy trước tiên. Cậu lên mạng lúc nào, rời mạng

lúc nào tớ đều biết. Việc làm cuối cùng trước khi đi ngủ và đầu tiên sau khi thức dậy chính là tìm kiếm tên cậu.

Tớ thích cậu, nhiều hơn những điều cậu thấy và những gì cậu nghĩ. Đăng sau lặng im, tớ nỗ lực, cố gắng vì cậu cũng rất nhiều.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Ai đó từng nói: "Từngnor một người, không thể chỉ qua một nỗi đau lớn là có thể làm được. Mà nó phải trải qua vô số những nỗi thất vọng nhỏ nhất mà thành".

Bản thân tôi, cũng đã từng thích một người, rất thích một người, nhưng cứ hoài đón lấy những nỗi thất vọng, khiến trong lòng dù muốn kiên trì đến mấy, muốn tự tin đến mấy cũng đành phải buông xuôi từ bỏ như thế, hết một kết cục vốn đã được định sẵn từ đầu.

Thất vọng là khi rất nhớ người, muốn được nói chuyện, muốn được quan tâm, hỏi thăm người, dốc hết can đảm chủ động liên lạc thì rất lâu sau người mới hồi đáp, đáp xong rồi cũng chẳng hỏi lại tôi câu nào. Có khi thản nhiên xem mà không trả lời. Đang dở dang mà đột ngột im lặng.

Thất vọng là khi nghe nói người thích một món đồ, hào hứng hồ hởi trích lấy một phần trong số tiền ít ỏi mình có được chạy ngay đi mua, đến khi trao tận tay người chẳng nở nổi một nụ cười, chỉ buông một lời lịch sự cảm ơn, lần nói chuyện sau hỏi tôi mua làm gì vậy, có còn cần thiết nữa đâu mà.

À m, mà lần nói đó, cũng là do tôi sốt ruột mà liên lạc trước, hỏi người có thích không, có thấy vui không.

Thất vọng là khi người cứ hay nhăn nhó, khó chịu, nạt nộ, giận dữ với tôi, Dù bắt nguồn từ những chuyện chẳng đáng gì cả. Đỉnh điểm là lần người lớn tiếng, nặng lời bực dọc, khi tôi lại làm trái ý người muốn, mà chuyện cũng nhỏ, nhỏ lắm thôi. Chắc tại, bên tôi người chẳng vui.

Và thất vọng là khi tôi cứ phải chủ động, mãi chủ động như thế. Người cứ im lặng, người cứ hững hờ. Cho đến một ngày tôi vượt một quãng đường rất xa, trời đổ cơn mưa ướt lạnh cả lồng ngực, nhưng đến nơi người không chút sùng sốt, cũng chẳng hỏi thăm, thờ ơ bình thản, tận lúc về cũng không luyến tiếc, níu giữ hay từ biệt, cứ thế để tôi đi.

Giây phút đó, tôi biết, đã đến lúc mình phải dừng lại.

Ở bên người thì vui, nhưng khi xa người thì cô đơn quá.

Dừng lại trong im lặng, như bao ngày qua, người đã cứ im lặng.

Chẳng cần một tiếng chào, cứ thế mà ra đi.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Tôi đã từng thích một người, duốt quãng thời gian dài, trong lòng là bao nhiêu bão tố. Lúc dâng cao, lúc ào ạt, chỉ đứng ngoài thản nhiên, lặng lẽ, không hề hay biết.

Khi thì bắt bản thân nhất định phải mạnh mẽ, tin vào chính mình. Không được vội buông xuôi, từ bỏ. Không được sớm nghĩ đến thất bại, rút lui.

Sau đó lại nhìn ra rõ ràng bản thân và người có rất nhiều điểm không hợp, rõ ràng không thể đến được với nhau, rõ ràng sẽ không bao giờ có được lòng người, mà có được rồi, có khi cũng chẳng bền lâu.

Khi thì cho phép mình thả trôi theo cảm xúc, dốc lòng tiến bước, cố gắng chủ động.

Sau đó lại tự nhắc mình không nên chủ động quá, sợ người sẽ xem thường, sợ người sẽ thương hại, chủ động hoài có chắc đối được yêu thương.

Khi thì chẳng cho tim được mong nhớ, hy vọng. Chẳng được phân định rõ ràng, biết ai là của ai. Chỉ cần bên người thấy vui là được. Làm những điều như những cặp tình nhân, mà không cần ai gọi cả hai là tình nhân.

Sau đó lại chẳng giữ nổi lòng mình, muốn người là của riêng, muốn người nghiêm túc, kề cạnh mình nhiều hơn thế, khi bắt đầu thấy người hững hờ lạnh nhạt, dường như chẳng có những cảm xúc như mình.

Và khi thì im lặng buông tay từ bỏ bởi những thất vọng, đợi chờ, tủi đau.

Sau đó lại phó mặc tới đâu thì tới, đừng xem quan trọng nữa, có thì vui không thì thôi, khi người chỉ vừa cất vài câu thăm hỏi.

Cứ như thế, mãi tự xoay mình trong vòng tròn luẩn quẩn chẳng thể thoát ra. Cho đến cuối cùng đành phải dứt khoát lặng im, quay lưng, bước đi, buông bỏ. Nhận ra bản thân mình hình như vẫn thế.

Vẫn một khi yêu là dốc hết lòng hết dạ, nghiêm túc chân thành, chỉ muốn thuộc về riêng một người.

Chấp niệm đến rồi rồi.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Cậu à. Nỗi nhớ này sao dài rộng thế. Nhớ những khi trò chuyện, vui cười với nhau. Nhớ những lời quan tâm, thăm hỏi. Đang ở đâu, ăn chưa, đang làm gì. Vụn vặt thế mà cũng đều đặn qua tháng ngày. Đâu phải dễ tìm được người mình muốn quan tâm, càng chẳng tìm được ai quan tâm mình.

Nhớ cả những lúc hai đứa xem phim cùng nhau. Ở xa mà, chỉ có thể xem cùng lúc qua chiếc máy tính riêng của nhau. Hẹn giờ cùng nhau bấm bắt đầu, bàn luận bình phẩm bằng những con chữ qua màn hình tán gẫu trên mạng. Thấy vui lắm! Xem được một bộ phim ở nhà không bấm lướt qua đoạn nào, cần rất nhiều kiên trì. Cần hơn cả chính là có một người xem cùng. Và là xem cùng với cậu.

Nhớ ngậm ngùi khoảng thời gian đầu hai đứa liên lạc với nhau. Khi ấy, cậu vô cùng ấm áp. Cậu nói thật nhiều, cười thật nhiều. Luôn trả lời nhanh những tin nhắn của tớ. Tận dụng từng khoảng thời gian rảnh và có thể nhất để trò chuyện cùng tớ. Có khi là đang đi trên đường. Có khi là vừa mới đặt chân tới đâu đó, cũng liền nhắn ngay. Những khi ấy, tớ thật sự rất vui và hạnh phúc. Nhưng đều giả vờ và ngại ngùng, bảo khi nào cậu thật sự ổn định thì hẵng nhắn. Rõ ràng là đợi tin cậu từng phút giây. Thế mà lại chẳng dám chạm vào những khi cậu quá nồng nhiệt như thế.

Là vì tớ sợ, nó sẽ sớm mất đi...

Như chính ngày hôm nay, ngay bây giờ vậy.

Khi cậu nhận ra lòng mình vẫn vướng nặng cuộc tình ngày ấy. Cũng như nhận ra rằng tớ chẳng đủ sức là người thế thay.

Rồi cứ thế, cậu đi...

Thế nên, cậu à, dẫu nỗi nhớ này có dài rộng đến thế nào thì tớ vẫn cảm thấy chẳng so nổi với khoảng cách mà tớ cần phải vượt qua để có thể bước đến với cậu. Nó xa thật xa, mà lại lắm những gai nhọn giăng đầy. Chưa kể, dù tớ có thể vượt qua được, bước đến rồi, chẳng dám chắc liệu cậu có nắm lấy tay tớ không.

Vì vậy tớ chỉ có thể như thế này, cùng cậu đột nhiên lặng im như vậy, lặng lẽ nhìn hoài màu tên cậu bật sáng thanh công cụ tán gẫu, nhưng không thể gõ một lời. Bởi thứ lỗi cho tớ đã chẳng còn là tớ như ngày xưa nữa. Cam tâm tình nguyện chịu mọi đòn đau, tủi buồn để ở bên một người, làm tờ băng dán vết thương cho người ấy, đến khi vết thương ấy lành rồi, người liền chẳng hề bận tâm tiếc nuối mà vứt tớ đi. Thậm chí, lại còn lần nữa quay đầu về nơi đã từng khiến người tổn thương, bất chấp có thể tổn thương thêm lần nữa.

Xin lỗi, tớ chẳng thể dũng cảm và vững lòng như ngày ấy được nữa rồi.

Chẳng thể chấp nhận nỗi việc mình hết lòng vì một người, con người ta thì nhẫn tâm và phũ phàng đến như vậy.

Do đó, chỉ có thể như này thôi, cùng cậu lặng im như vậy.

Nhưng, sau này, có thể cho tớ một cơ hội được không? Khi tớ đã sẵn sàng, đã hoàn thiện bản thân hơn, đầy đủ hơn. Và cậu, nếu chưa quay lại với người ấy, vết thườn cũng đã nhạt phai hơn xưa... thì có thể cho chúng ta thêm một cơ hội, được không?

Tìm hiểu nhau nhiều hơn nữa, biết về nhau nhiều hơn nữa, để chẳng phí một lần duyên gặp gỡ. Cũng là để tiếp nối câu chuyện ngày xưa, chẳng đáng phải đột ngột dừng dở dang như vậy...

Có được không?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Người đi rồi, sau này có thể yên tâm làm việc, không còn vì nhớ người, vì muốn được trò chuyện, ở bên người mà không thể nào tập trung được nữa.

Người đi rồi, sau này thấy một bộ phim hay có thể tự mình xem ngay, không cần phải gói ghém để dành, trông đợi người cùng xem nữa.

Người đi rồi, sau này không còn buồn ngủ đến díp cả mắt nhưng vẫn chờ người vui chơi bên ngoài về, được chúc người ngủ ngon, nghe người chúc ngủ ngon rồi cả hai ngủ cùng lúc nữa.

Người đi rồi, sau này không cần mỗi ngày đều phải nhắc nhở, kể lại với người những điều hay, dặn người tránh những điều xấu, luôn mong mỗi người sẽ tốt lên nữa.

Và người đi rồi, sau này sẽ không phải mỗi mệt, buồn tủi khi người trả lời tin nhắn chậm hoặc đột nhiên biến đi đâu mất. Không còn phải gợn lòng ganh ghét khi người nhắc về người cũ, nhắc thương, nhắc buồn. Không còn những lo lắng, bất an rồi một ngày người sẽ im lặng rời đi.

Người đi rồi, nhớ nhung xót xa cũng nhiều, mà bình yên, bớt bão tố cũng nhiều. Thôi thì cứ đánh như vậy, chấp nhận như vậy. Rũ bỏ hết những muộn phiền mà tiếp tục sống tiếp tục cuộc đời của mình. An nhiên trở lại với những tháng ngày như khi người chưa đến.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Em đã cố gắng rất nhiều... Lần này, em đã cố gắng rất nhiều...

Em đã cố che đi những yếu đuối, hoảng sợ trong lòng mình. Chẳng để anh biết rằng bản thân này vô cùng nhạy cảm, hay suy nghĩ và rầy lăm tự ti. Em tỏ ra bên ngoài là tất cả những gì tự tin, rạng rỡ nhất của mình. Em im lặng khi anh nhắc đến điều gì đó mà em biết, nói dối với mình là một khuyết điểm.

Chẳng như ngày trước, em không ngừng run rẩy, dè dặt, dễ bị tổn thương và dễ bị nỗi buồn lấn át. Giờ đây em biết có như thế thì cũng chẳng được gì. Khuyết điểm sẽ vẫn còn đó, cũng như lỗi lầm của anh có khi chỉ nhỏ mà lại bị xé thêm to. Thế nên em tập chấp nhận và hoàn thiện. Tập nghĩ thoáng hơn, bớt muộn phiến.

Em đã cố bớt nói những lời nhớ thương, bớt dò hỏi phải gần gũi anh hoài. Tập cho nhau khoảng không gian riêng và tập có cuộc sống riêng của mình. Học chăm chỉ, làm việc thật tốt, đọc sách, vui chơi cùng bạn bè... Không ngừng trau dồi, hoàn thiện và phát triển mình hơn.

Chẳng như ngày trước, lỡ yêu ai đó rồi chỉ dính chặt với người ta mà thôi, chẳng muốn làm gì nữa. Thế nên người ta rời đi chút cũng không chịu được, đọc tin nhắn không kịp trả lời cũng sẽ dỗi hờn, để rồi cuối cùng đánh mất nhau. Vì em hiểu, cái em cần giờ đây chẳng phải là những giây phút bên nhau gần gũi nữa, mà cả hai có thể bình bình yên yên, cùng nhau đi qua tháng tháng ngày ngày.

Và em đã cố gắng, rất cố gắng như thế đấy. Nghe thì dễ, mà thật sự chẳng dễ với em đâu. Vì em đã nỗ lực thay đổi mình, nỗ lực làm và nghĩ khác đi những gì mình vốn có. Vì thế, em đơn độc đến vô cùng. Có rất nhiều điều muốn nói ra nhưng phải kìm giữ lại. Có rất nhiều mong ước muốn làm nhưng nhất định phải mạnh mẽ buông xuôi.

Thậm chí còn bắt bản thân bớt gần anh, để anh tạm thời chẳng thấy được những khuyết điểm của mình, để lòng cũng chẳng quá yêu thương sâu đậm. Chỉ vì sợ mất anh, chỉ vì muốn anh bên cạnh đến mãi sau này.

Em còn định sẽ mập mờ, không rõ ràng mối quan hệ của chúng ta. Định cả hai sẽ bên nhau thôi, nhưng nhớ nhau thôi, đồng cảm thấu hiểu với nhau là được. Em sợ lắm rồi những vấn đề sẽ xảy ra khi bước chân vào một cuộc tình chính thức. Sợ anh chưa hiểu rõ lòng mình muốn gì, cảm xúc thế nào.

Sợ lần nữa bản thân lại vội vã như ngày trước, để rồi lỡ làng.

Vậy mà... Sau bao cố gắng, mọi nỗ lực, mọi toan tính dự đoán trước, anh vẫn đi. Kết quả cuối cùng vẫn vậy.

Nhưng em vui vì mình đã làm thật rồi. Đã nỗ lực, cố gắng, không còn điều gì để tiếc nữa.

Và cứ thế, em kiên trì và mạnh mẽ như vậy. Hạnh phúc rồi sẽ đến, phải không anh?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Bọc ở phái ngoài là hình ảnh tở lạnh lùng, mạnh mẽ, thản nhiên cùng cậu im lặng nhưng thật ra bên trong, cậu làm sao biết tở rất buồn, mỗi ngày đều hy vọng, trông ngóng cậu cho đến tận khi trở thành tuyệt vọng cậu cũng đâu nào hay biết.

Rõ ràng ban đầu buồn vì cậu, còn định lặng im với cậu, không muốn nói chuyện với cậu. Hoặc còn phân vân sẽ không biết phải trả lời liên, hay trả lời thờ ơ thế nào, nếu tin nhắn cậu đến... Vậy mà sau đó lại cứ ngóng đợi cậu, bật tắt điện thoại liên tục. Chẳng ai ngờ chính cậu mới lại lặng im. Lặng im trước cả tở.

Cũng là lặng im, nhưng chắc chắn khác cậu. Tở vẫn biết cậu lên mạng lúc nào, rời mạng lúc nào. Sáng dậy mấy giờ, tối thức khuya đến mấy giờ. Cậu đăng bài tở liền thấy, cậu bình luận ở đâu tở cũng đọc được cả. Cảm thấy rõ ràng như rất gần bên tở, nhưng lại không có cách nào chạm vào được. Không dám tương tác, không dám nhắn "thích" ngay. Sợ cậu biết tở quan tâm, vẫn luôn quan tâm, dõi theo cậu rất nhiều.

Từ ngày im lặng ấy mà, cậu làm gì, đi đâu, sống buồn vui thế nào, tở không còn biết được nữa. Nhìn cậu giờ này sao mà còn ở nhà, thường là ra ngoài rồi, thắc mắc, lạ lẫm, nhưng cũng chỉ ôm niềm thắc mắc đó để tự nhẹ nhàng qua đi. Hay có những đêm rất khuya, nhìn thấy chấm xanh trước tên cậu sao vẫn còn sáng hoài, chưa chịu ngủ, tở cũng thao thức, trần trọc theo mãi. Muốn vào hỏi cậu đang làm gì, hỏi sao nay thức khuya thế, muốn gửi một lời chúc lát ngủ thật ngon nhưng rồi cuối cùng chỉ có thể im lặng chờ sắc xanh ấy tắt đi, chẳng thể buông nửa lời.

Biết phải lấy tư cách gì mà quan tâm cậu ấy nữa?

Huống hồ, cậu cũng có vì một lời chúc của mình mà ngủ ngon thêm đâu.

Và từ ngày cậu im lặng, chẳng khác nào đã ra đi, đêm của tớ chẳng còn yên bình nữa, cũng như chẳng còn gì để mong đợi ngày hôm sau.

Chẳng còn được như ngày trước, buông chiếc điện thoại sau cuộc nói chuyện dài với cậu là nhắm mắt ngủ ngay, toàn thân rã rời. Giờ lại trở về với những đêm khuya nằm ôm những thiết bị điện tử. Trở lại với những ngày một mình tới lui lạng lẽ, tìm những cuốn phim bộ, những chương trình giải trí, rồi cứ thế qua hết ngày.

Thời gian đầu thấy chẳng quen. Chẳng thể nhìn nổi tên cậu sáng mà chẳng thể làm gì, càng buồn hơn khi cuộc trò chuyện của chúng ta đột ngột dừng lại dở dang từ ngày hôm ấy. Chán nản quá, thôi ẩn mất tên cậu luôn. Trở về trạng thái ẩn với tất cả, không hiện riêng với mình cậu nữa. Vậy mà cuối cùng lại nhớ quá, thấy thiếu vắng quá, cũng chính tay tự mở lại lên. Có vậy thôi mà cũng với bớt đi nhớ nhưng rất nhiều.

Thật, có những ngày, có những ngày như thế.

Chỉ nhìn tên cậu sáng thôi mà cũng thấy lòng bình yên đến lạ kỳ.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Đôi lúc bất chợt nhìn lại những người đã đi qua cuộc đời mình, bằng rất nhiều mối quan hệ, bằng những khoảng thời gian khác nhau. Có người lâu dài, có người ngắn ngủi. Có người là bạn thân, có người thương rất nhiều. Có cả những người chưa kịp gọi là ai...

Thật lòng muốn hỏi họ một câu: "Chẳng ngờ có ngày chúng ta lại thành ra như thế này nhỉ? Đã từng rất vui vẻ đến thế mà..."

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Em đã từng yêu anh bằng một tình yêu đơn độc, đầy sự hy sinh. Lúc nào cũng chỉ mong anh hạnh phúc, mong được thấy anh vui vẻ. Chỉ cần có thể bên anh thôi là đủ, không đòi hỏi nhận thêm gì, chẳng biết bản thân ngày qua ngày đều lặng lẽ tổn thương. Để rồi sau này khi đành phải dừng lại, em không chấp nhận nổi việc hết mình hi sinh cho bất kỳ ai nữa.

Em đã từng yêu anh bằng một tình yêu cố gắng, cam chịu. Biết là anh không tốt, biết là anh chẳng rõ ràng, càng biết rằng với em anh vốn không đủ yêu thương nhưng vẫn không cách nào quay lưng được. Vẫn âm thầm hy vọng, âm thầm tin tưởng, hạnh phúc với từng chút hạnh phúc anh dành cho. Để rồi sau này anh đi, em không còn dám đặt lòng quá nặng vào mối tình nào nữa.

Em đã từng yêu anh bằng một tình yêu vội vã, chẳng đắn đo. Mau chóng tưởng rằng anh đã trân trọng, quan tâm. Mau chóng cho rằng mình sẽ bền vững, lâu dài. Để rồi sau này nhìn khoảnh khắc anh nhất định dứt khoát buông tay, em không còn đủ tự tin cũng như tin tưởng mà nhận lấy tình cảm của ai nữa.

Và em đã từng yêu anh, thật lòng yêu anh bằng một tình yêu đầy trẻ dại, khờ khạo như thế. Không biết nên yêu em bao nhiêu, yêu anh bao nhiêu mới là phải. Không biết xử lý lúc anh lạnh nhạt, hững hờ ra sao. Cũng không mạnh dạn với chính mình, lo chuyên tâm đắp xây hạnh phúc. Để rồi chẳng đủ sức giữ nổi anh, cũng không đủ mạnh mẽ để vượt qua những nỗi đau chia cách. Thế nhưng em sẽ không trách mình, càng không bao giờ trách anh.

Vì đó vẫn là em, là chính em, chẳng ai khác. Cần phải trải qua va vấp đổ vỡ thì mới trưởng thành lên được. Rồi một ngày em sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ hạnh phúc! Dù có ai, hay chẳng còn ai trong cuộc đời này.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Đã từng vì một người mà cố gắng sống tốt hơn. Cố gắng tối không thức khuya, sáng dậy thật sớm, đến lớp đều đặn, bớt ngồi máy tính, đọc sách nhiều hơn... Vì muốn người ta yên tâm, không phiền lòng vì mình. Muốn người ta luôn được vui vẻ, thoải mái nhất. Cuối cùng mới biết, hoá ra người ta có bao giờ lo lắng đâu. Chỉ là tự mình huyễn hoặc, tự mình ảo tưởng vị trí bản thân trong lòng kẻ khác.

Đã từng vì một người mà cố gắng thay đổi vẻ ngoài của bản thân. Lao vào các hướng dẫn làm đẹp, tránh tối đa các nguyên nhân hại da, hại tóc, bắt đầu xài nước hoa, bắt đầu tập tành phối đồ. Sau này, khi người ta đi rồi, còn làm đẹp hơn thế nữa. Có lẽ vì muốn ngày gặp lại, người ta sẽ hồi tiếc. Có người thì lại muốn một hôm nào đó, người ta sẽ quay về.

Và, cũng đã từng vì một người mà cố gắng chạm những thành công này, những thành tích nọ. Chỉ vì mong được người ta chú ý đến, chỉ mong được người ta nhận thấy giá trị của bản thân mình. Cả con đường tương lai phía trước, đâu đâu cũng thấy thấp thoáng bóng hình của người ta.

Đã từng có những ngày trẻ dại như thế. Thậm chí vẫn đang như thế. Cuộc đời của mình mà cứ đi cố gắng sống vì một kẻ khác thôi. Mất đi người ta rồi, cảm thấy đời chẳng còn là đời, sống chẳng còn là sống nữa.

Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, đời này có một người như thế để ta lấy làm động lực, cố gắng phấn đấu, hoàn thiện bản thân mình như thế cũng là một phước phần mà chẳng mấy ai có được, nhỉ?!

"Dẫu, có là một phước phần đón đầu..."

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Là vì em nhớ sự dịu dàng của anh. Người đã từng quan tâm em như thế. Người đã từng ân cần với em như thế. Em nhớ những lúc anh nhẹ nhàng hỏi thăm, tìm gọi. Em nhớ những lúc anh vờ nhõng nhẽo, hay khó chịu ghen tuông. Nhớ những lúc anh của em dễ thương, đáng yêu đến lạ. Hay cả những lúc anh tức giận vì em làm chuyện sai, em không nghe lời. Em thật sự rất nhớ giọng nói ấm áp của anh. Nhớ những câu nói, những biểu hiện cho thấy chúng ta là của nhau, chúng ta thuộc về nhau.

Biết không anh, sự dịu dàng là một điều gì đó dễ khiến người ta nói thất, bồi hồi tim khi nhớ về. Nó êm đềm, rất nhẹ nhàng trôi trong dòng ký ức. Nhưng từng cơn sóng nó vỗ vào lòng lại mang sức tác động vô cùng lớn. Có khi đó chỉ là hình ảnh của một khoảnh khắc thôi, của một câu chuyện thoáng qua mà lắm lúc người trung tâm được kể đến còn không để ý, không ghi nhớ, chẳng lưu lại chút gì.

Ấy vậy mà ta lại cắt sâu, khắc cốt ghi tâm. Từng vô cùng hạnh phúc, vô cùng xem trọng như vậy.

Thế nên mới đau.

Thế nên mới chẳng thể buông bỏ.

Là vì em thua sự dịu dàng ấy!

Anh mãi mãi không bao giờ có thể nhìn thấy hình ảnh một người con gái giữa màn đêm tối đen, tĩnh lặng ngồi ôm mình bó gối, run rẩy khóc nức

nở lên rõ ràng từng tiếng một, nước mắt như mưa tuôn xuống. Vừa khóc lại vừa tự lấy tay quệt đi, không muốn nhoà ướt, lấm lem mặt mình.

Vì tràn về những nỗi nhớ anh...

Vì vỡ oà tất cả kìm nén...

Anh mãi mãi không bao giờ, không bao giờ có thể nhìn thấy hình ảnh ấy!

Bởi nếu có một ngày gặp lại, đối diện với anh chắc chắn sẽ là nụ cười thật tươi trên môi cô.

Hệt như cô chưa từng Yêu và Đau vì anh bao giờ.

Hệt như em, chưa từng yêu và đau vì anh bao giờ.

Có đôi lần em dẫn vật với câu hỏi, liệu thời gian có thể nào cho phép em được một lần quay ngược về sống lại những khoảnh khắc ấy không? Những khoảnh khắc có anh dịu dàng nói cười, có anh dịu dàng cầm tay, có anh dịu dàng trao môi hôn.

Có đôi lần, em đã thật sự mong nhớ chúng như thế đấy.

Dù biết rằng tất cả sẽ chỉ một lần thoáng qua. Thậm chí nếu được về rồi có khi còn đớn đau hơn bây giờ đấy, lúc nhận ra thực tại đã không còn gì nữa.

Đau là bởi vì ký ức. Nặng lòng không thể buông bỏ cũng bởi vì ký ức.

Rõ ràng có thể quên đi. Rõ ràng có thể vui hơn. Vậy mà vẫn cứ chọn buồn.

Nhưng bởi vì nhớ quá, thương quá biết phải làm sao?

Thật xót xa khi giữa việc nhớ và quên, việc chọn nhớ anh lại làm em nhẹ lòng đến vậy. Cũng như giữa chẳng đoái hoài và thường xuyên theo dõi, việc chọn không rời xa khỏi cuộc sống của anh, cùng ký ức của chúng ta, lại làm em an tâm biết bao. Hay giữa từ bỏ và tiếp tục đợi chờ, nuôi hy vọng một ngày gặp lại và sẽ mãi bên nhau khiến em cảm thấy vô cùng yên bình.

Hoá ra, cho đến tận sau cùng, chỉ riêng mình em là sợ mất anh thôi!

Là vì em nhớ sự dịu dàng của anh.

Là vì em thua sự dịu dàng của anh.

Là vì em chẳng thể quên những hạnh phúc của chúng ta đã từng vun đắp và gìn giữ như thế.

Mặc kệ giờ đây chỉ còn mỗi em cứ ôm khư khư tất cả.

Còn anh, xa rất xa rồi.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Sẽ có một giai đoạn trong đời, vì để được ở bên một người, được nhìn thấy người ấy mỉm cười bình yên mà ta bất chấp tất cả. Nhận hết phần thua kém, thiệt thòi về mình. Cái gì cũng chủ động, cái gì cũng chiều lòng người ta. Nhận cả những tổn thương, xót xa, đau lòng. Không để người bận tâm, khó xử, lo lắng chút nào. Chỉ cần nhìn thấy người vui thì mình cũng vui. Khi người buồn mình rơi nước mắt.

Chỉ có người ta là trung tâm duy nhất, quên hoàn toàn bản thân. Để rồi đến khi người rời đi, còn đơn độc ở lại, mới đau xót nhận ra, cả tâm hồn đã chẳng chịt vết thương, không thể nào nguyên vẹn, cũng không thể nào chữa lành lại được nữa.

Giờ đây, thương một người đến đâu cũng biết tự bảo vệ mình. Lòng kiêu hãnh, tự tôn cũng cao hơn hẳn. Còn biết tự tin, tự nhìn thấy giá trị của mình. Cho đi yêu thương biết mong nhận lại. Tránh xa những người không biết trân trọng mình. Bởi hiểu rằng, mình cũng biết đau, rất đau và cũng cần được yêu thương.

Hy sinh cho một người nhiều để rồi làm gì? Quên đi bản thân mình, quên đi cả những người quan tâm mình, để rồi được gì? Người không yêu mình thì dù mình có thế nào người ta cũng sẽ không cảm thấy ý nghĩa. Có chăng thì chỉ rung động chút thôi, nhưng khi cần đi người ta vẫn đi, khi muốn buông người ta vẫn buông. Không chút lưu luyến. Không chút bận lòng.

Cho đến sau cùng, người ta vẫn thương chính người ta nhất, hoặc thương người mà người ta thương. Còn mình, chẳng là gì cả.

Đến một giai đoạn trong đời, ta buồn vui sẽ không còn chỉ vì một người duy nhất nữa, mà sẽ được chõng chắt, đè nặng bởi nhiều thứ hơn. Khi trưởng thành sẽ rất nhiều thứ phải làm, phải lo, phải nghĩ. Chẳng còn thời gian đâu để nặng lòng, rũ bỏ cuộc sống chỉ vì một người.

Nhưng thay vào đó sẽ là một nỗi nhớ nhưng cùng cô đơn vô định. Ta cứ thương thương, cứ ngóng chờ người, lặng lẽ quan tâm người, chẳng nói ra. Không dám bước tới mà cũng không hoàn toàn đứng lại. Cứ âm thầm mà nỗ lực hoàn thiện bản thân, trang bị những điều tốt đẹp nhất, mong sẽ có ngày người hiểu, chính là dành cho người.

Ừ, với một số người, trưởng thành là vậy đó. Càng thích một người mà biết người ta không có ý với mình, sẽ càng tự trau chuốt, chăm sóc mình. Chăm sóc cho hiện tại và tương lai của mình. Nhất định không bao giờ để người nhìn thấy sự yếu mềm, thảm hại của bản thân.

Nhĩ thử xem, bản thân lúc này đã không có được những thứ người cần để muốn ở bên rồi, nếu càng yếu mềm, thảm hại, thậm chí bị thương, chẳng phải sẽ càng thuat cuộc sao?

Và, đến một giai đoạn, ta ngồi nghĩ về những cảm xúc đã từng có, gọi là không thể đánh mất một người, không thể buông bỏ một người, vắng một người như cả thế giới thình lặng, chợt, thấy sao xa lạ quá. Không thể nhớ nổi, không thể mừng tượng nổi.

Cũng không còn nhớ được mình đã từng đau, rất đau như thế nào. Đau đến nỗi chiều đến, đêm buông, nước mắt không ngừng rơi. Lòng ngực nhói thắt, trống tan hoang bởi những đánh rơi và mất mát.

Quá xa, thật sự quá xa rồi.

Giờ đây cứ hãy im lặng. Có những chuyện không thể nói ra, hoặc biết nói ra cũng không được gì. Với cả quá mệt mỏi, cũng chẳng còn sức để mà nói. Chẳng muốn than vãn, kể khổ. Chỉ biết im lặng, rũ người mệt nhoài thì thôi.

Để được đổi khác, cùng thời gian trôi, ta phải trải qua rất nhiều chuyện, học và biết rất nhiều điều.

Chỉ là đổi khác. Không phải mạnh mẽ. Cũng không hẳn trưởng thành.

Nhưng sự đổi khác ấy đã lấy mất đi của ta những năm tháng, những cảm xúc mà ta không bao giờ có thể trải qua thêm một lần nào nữa.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Khi tôi trót thích một người, trang cá nhân trên mạng xã hội gần như chỉ dùng vì người ấy. Viết nhật ký chỉ mong người ấy đọc. Đăng ảnh chỉ chờ người ấy xem. Chia sẻ nhạc, video, các câu nói hay cũng chỉ mong người ấy hiểu. Lên mạng cũng chỉ để nói chuyện với người ấy, mong được riêng mình người ấy mà thôi.

Vậy nên, trang cá nhân này đã từng vì người ấy mà ngập tràn màu hạnh phúc. Hạnh phúc thể hiện rõ ở từng câu chữ, từng icon trên những dòng trạng thái, ở từng cái ảnh đăng, từng bài chia sẻ, hay cả bức hình đại diện. Rõ đến nỗi ai nhìn vào cũng thấy, cũng chọc, cũng biết ngay là tim này đã tìm được bến đỗ, lòng này đã nhớ, đã thương ai thật nhiều. Tường nhà tươi sáng, rục rờ hẳn.

Và rồi giờ đây cũng lại vì người mà được màu u tối, thấm đẫm nét buồn. Dòng trạng thái từ lựa thưa vài chữ, đôi ba dấu chấm lửng, về sau thậm chí chẳng còn muốn lên nữa. Tấm bìa, tấm ảnh, lúc đầu còn màu trắng, màu đen, cuối cùng gần như xoá hết, để khô cằn, rỗng không cho lòng cảm thấy lòng đỡ nặng.

Đều là vì người, vì người cả.

Chỉ khác là ngày trước có người.

Hôm nay là vắng người.

Mà, sau chia tay, nếu còn thương, tôi thường chẳng thể tài khoản của người cũ trên trang cá nhân. Một khi còn để là tường tôi đăng cái gì cũng

đều là vì họ, đều là chờ họ đọc. Đẳng cái vui cũng là vờ cho họ thấy rằng tôi rất vui vẻ, tôi vẫn ổn, tôi chẳng sao đâu. Đẳng cái buồn cũng chỉ là muốn gửi gắm nỗi niềm tôi nhớ họ, muốn nói chuyện với họ rất nhiều.

Và dù có chán ghét mình vì điều ấy, trách tại sao đẳng cái gì cũng đều là cho người ta, tự nhủ sẽ im lặng, thì sự im lặng đó, rốt cuộc nguyên do cũng khởi nguồn từ họ.

Cứ mãi, cứ mãi như vậy. Còn để tên người là còn hy vọng, còn dõi theo, còn ngóng chờ, còn quan tâm. Cuối cùng... chỉ có phải chọn cách dứt khoát xoá sạch đi tất cả mối chịu từ bỏ niềm mong mỏi sẽ có thể dùng câu chữ mà mong người quay về.

Do đó, người thương!

Nếu một ngày người thấy đã bị tôi chặn hết mọi cách thức liên lạc, dõi theo nhau, xin người đừng nghĩ rằng tôi đã chán ghét, hết nhớ, hết thương hay bỏ rơi người. Mà hãy hiểu chính vì tôi còn quá nhớ, quá thương nên mới phải làm vậy.

Nói đúng hơn, là vì quá đau người à! Đau khi cứ phải trông ngóng, hy vọng. Đau khi cứ phải ghen mà không có quyền ghen. Người có biết? Và, nếu như thật sự ngày đó xảy ra, thì ấy cũng là ngày mà tôi tin chắc, người thật sự không còn cần đến tôi, cả hai đã chẳng còn có thể đối diện với nhau, những chất chứa tâm tư chẳng thể bày tỏ được với người nữa rồi.

Tỏ rồi, cũng chẳng được gì...

Tỏ nhiều, người cũng có quan tâm đâu...

Cô gái ấy từ ngày biết kẻ cạnh anh đã có một người mới, liền lập tức chẳng chút liên lạc gì với anh nữa. Không kêu gọi, cũng chẳng mấy hỏi thăm. Không kéo kéo rủ rủ, càng không bao giờ than thở với anh cô đang đơn côi một mình. Trang cá nhân kể từ khi anh đồng ý bên người, cô cũng

không còn muốn viết gì thêm nữa. Những dòng tâm tư trĩu nặng nhớ thương, cô giấu hết vào tim, vào lòng. Lami tuyệt đối không bao giờ có những lời hờn, lời trách. Quan trọng nhất, cô chưa từng một lần nhắn gửi gì đến người mới của anh. Càng không bao giờ ra vẻ gì mình từng là những ký ức xưa cũ, từng cùng anh trải qua những tháng ngày yêu đương vụng về.

Kể từ ngày biết kẻ cạnh anh đã có một người mới, cô chưa từng, chưa từng làm phiền đến hạnh phúc, đến bình yên nơi anh. Là mong anh không khó xử. Là chẳng muốn người kia bận lòng. Không đợi anh quay lại. Khờn chờ anh trở về. Bởi anh có ai rồi, chờ đợi anh quay lại, trở về khác gì mong tình anh chẳng ấm êm, tan vỡ.

Thương anh rất nhiều, cô đành lòng đâu...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Em vẫn nhìn thấy rõ những lần anh vô tâm, hờ hững với em. Rất lạnh lùng, rất băng giá, ra vẻ là đùa nhưng rất thật. Bỏ mặc em với những túi đồ nặng, chẳng sẻ chia. Để em lại một mình đằng sau, không thương xót. Không thấy nhớ nhung khi xa em và cũng chẳng mong đợi những lần gặp mặt. Em nhìn thấy rõ, thấy rõ hết.

Em thấy cả những lần anh không muốn ôm em vào lòng. Không thích gần gũi, vỗ về em. Không yêu thương và không thật sự hạnh phúc khi ở bên em. Chẳng day dứt lòng khi em đau, càng không gợn lo lắng khi em gặp chuyện, cũng không muốn bảo vệ, chở che em như bao người đối với người thương của mình.

Buổi tối hôm ấy, với đôi bàn tay đột nhiên trở nên lạnh cóng, cả người cũng muốn run lên, em thật sự, thật sự muốn được đôi bàn tay của anh sưởi ấm. Vậy mà anh vẫn bình thản như không, chẳng chút đoái hoài.

Vậy mà, em vẫn cứ thương... Vẫn cứ tin rằng, rồi chúng ta sẽ thành một đôi thật sự.

Lần đầu tiên em thương một người mà được ở bên người ấy. Được cùng nhau đi ăn, đi dạo, đi xem phim như những cặp tình nhân khác. Lần đầu tiên em được thoải mái vui cười. Được làm trò, chọc ghẹo người mình thương. Được hờn dỗi, nói ra những nỗi tủi hờn của mình. Tự tin và đòi những điều mình thích, những điều mà trước đây chưa từng có.

Bởi vốn dĩ, mối quan hệ này em cũng gần giống anh. Chẳng có quá nhiều tình cảm, cũng chẳng ước mơ, hy vọng gì nhiều. Chủ yếu chỉ bên

nhau thấy vui, thấy buông bỏ những mệt mỏi, muộn phiền trong cuộc sống. Còn ở bên người em thật sự yêu, em sẽ rụt rè, sợ hãi hơn. Sợ sẽ đánh mất, sợ chia lìa. Nhạy cảm và dễ tổn thương.

Rồi cũng vì những điều đó mà em đã không được tôn trọng, và luôn bị bỏ rơi...

Em cứ nghĩ vì em quá yếu lòng như thế, chẳng thể mạnh mẽ như thế nên người ta mới dễ chán nhàm, không hứng thú. Phải mà em tự tin hơn, tôn trọng bản thân hơn, xem nhẹ chuyện được mất hơn, chắc đã có thể bền lâu hơn, và cũng hạnh phúc như bao người.

Nhưng rồi hôm nay thì sao? Khoảnh khắc nhìn thấy anh bên người khác, anh cần nhiều hơn một người là em, em thật sự muốn bật khóc nhưng chẳng thể rơi nổi giọt nước mắt nào. Vì em chẳng đau cho mối tình này, chẳng đau cho những ngày tháng qua. Bởi em cũng chẳng yêu quá nhiều. Nhưng em đau cho chính bản thân mình!

Không yêu nhiều nhưng em cũng đã rất nghiêm túc và hết lòng. Vẫn quan tâm, động viên, ủng hộ anh, muốn anh tốt hơn. Vẫn chỉ có mình anh. Và quan trọng nhất, em đã không chút gian dối

Thà anh cứ để rõ ràng mối quan hệ này không hề giá trị đi. Chỉ là thoáng qua, chỉ là sự cô đơn tìm nhau, rồi rời, rồi xa nhau. Đừng cho em hy vọng em là đặc biệt, là duy nhất. Đừng cho em tưởng rằng em đã có thể khiến anh rung động, rằng chúng mình đã là một đôi. Và em đau khi bàng hoàng nhận ra, hoá ra khi em tự tin, vui vẻ, thoái mái nhất vẫn chẳng đủ sức để giữ một người.

Tấm chân tình này vẫn chẳng cần ai.

Đến bao giờ em mới được hạnh phúc đây?

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Thích thăm một người trong những ngày tay vẫn còn bận bịu giấy bút sách vở cũng là một điều rất tuyệt vời.

Là những ngày đến trường, thấy người ta ở đâu liền mon men đến gần, bắt chuyện, hỏi thăm. Hỏi những câu hỏi rất bình thường, vụn vặt thôi, cùng khuôn mặt vô cùng thành nhiên, ra vẻ chỉ là những người bạn quen biết hỏi thăm nhau. Giấu che đi sự thật rằng còn muốn nói, muốn được ở bên người ta nhiều hơn rất nhiều.

Thích thăm lạ lắm. Vừa sợ người ta biết, mà cũng vừa muốn người ta thấu hiểu. Rõ ràng giấu che rất kỹ, bởi biết chắc người ta chẳng thích mình rồi. Thế mà vẫn để lộ ra sự quan tâm, chú ý, tìm hiểu. Cứ úp mở với đám bạn về người ta, còn đi trò chuyện với bạn thân của người. Dần dần, ai mà chẳng biết.

Nhưng bởi lỡ thích rồi. Thích cũng là hy vọng, mở rộng. Tưởng tượng một ngày có thể cùng người ta buổi sáng đến trường, buổi chiều tan học đưa nhau về. Mang thức ăn lên trường cho nhau. Còn bên nhau đi ngang khắp sự ngưỡng mộ, yêu thích của mọi người. Mơ một ngày sẽ có đôi.

Thích một người trong những ngày tay còn bận bịu giấy bút sách vở, khờ dại lắm. Cứ lẻo đẻo, âm thầm đi theo người ta dù người ta chẳng biết. Quan tâm lịch học của người. Quan tâm kết quả người thi cử. Biết người ta đăng kí lớp học thêm nào liền đăng kí theo. Cuối cùng lại không phải môn mình thích, môn mình thật sự giỏi, và bởi vốn dĩ hai đứa không phù hợp ngồi chung lớp ôn luyện, thế là ngày càng đuối. Nghĩ mà buồn cười.

Hạnh phúc khi ấy chỉ đơn giản là cùng người ta đi chung một đoạn đường đến lớp, đoạn đường đi về. Cùng ngồi bên người ta nghe giảng, ghi chép. Cùng có một chủ đề chung nào đó để nói.

Vì người ta mà thấy mỗi ngày đến trường có thêm nhiều động lực, nhiều niềm vui, ý nghĩa. Nhưng cũng vì người ta mà nhớ nhung, suy nghĩ đến nỗi chẳng còn chỗ đâu mà nghĩ đến bài vở nữa.

Thế rồi cuối cùng cũng bị phát hiện.

Như một điều vốn dĩ, hiển nhiên.

Chẳng cần phải nói ra bằng lời, nhưng vẫn chẳng thể nào giấu trong lòng được, khi đã dành tình cảm cho một người.

Người bắt đầu chẳng đáp lại những thăm hỏi nữa. Cũng dần né tránh, làm ngơ. Rồi bản thân cũng tự biết. Nơi nào có người thì tự động không xuất hiện nữa. Hai đứa cứ thế, cứ thế xa nhau dần. Trong lặng im..

Khi ấy cũng còn quá nhỏ để buồn đau. Cũng chưa đủ lớn để biết thất tình là gì. Hoặc, bởi lẽ hai đứa cũng có gì đâu. Hay, cũng vì đã biết trước kết cục như vậy nên chẳng quá bất ngờ.

Cứ để mọi thứ trôi qua, trôi qua như thế. Cùng những tháng ngày thi cử trung học miệt mài.

Chỉ có một điều không vừa lòng, là tận đến ngày chia tay, hai đứa vẫn chẳng nói thêm một lời nào. Vô cùng đáng tiếc. Rất buồn. Tuy vậy vẫn chẳng thể mở lời khi gặp mặt, cứ phải lướt qua nhau.

Và, những ngày tay còn bận bịu sách vở ấy, tôi đã từng rất thích, thật lòng rất thích một người nhưng lại chưa từng dám nói ra như vậy đấy. Đến tận khi sắp phải xa nhau vẫn nhất định chôn chặt tâm tư tình cảm. Tự nhủ sau này nếu đủ duyên nợ để gặp lại nhau, chắc chắn sẽ tỏ rõ lòng mình.

Cuối cùng, sau này tuy đúng là có ngày gặp lại thật, nhưng tình cảm chẳng còn đủ để cần phải nói ra nữa. Dù vậy, nhắc đến những ký ức về tuổi học trò một thời ngây thơ trong sáng ấy vẫn không thể nào thiếu vắng được hình ảnh của người. Từng là động lực để tôi đi học vui vẻ mỗi ngày. Và cũng từng là lý do khiến tôi không sao tập trung hoàn thành nổi đồng bài vở trên trường.

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Có một kiểu yêu thương không bao giờ nói ra rõ ràng, cứ thản nhiên ngày qua ngày mà bên cạnh người ấy. Dùng hành động để tỏ tình. Dùng quan tâm để chứng minh. Chắc chắn người sẽ hiểu.

Kiểu yêu thương như vậy sẽ không bao giờ đánh mất người. Vì không chút lôi kéo, giành giật người.

Nhưng cũng mãi mãi không bao giờ có thể ôm người vào lòng. Chỉ có thể đứng đó, lặng yên chờ mỗi khi người tìm gọi, cần đến.

Ở đây đau người cũng không biết,

Ở đây tổn thương người cũng chẳng hay.

Và tôi đã từng yêu một người như thế đấy. Yêu lâu thật lâu. Yêu đến khi tình yêu ấy trở thành một điều gì đó rất quen thuộc, rất nhẹ nhàng, nằm gọn ở một góc trong tim. Vẫn còn đủ chỗ để tôi bước đến với người này, tìm hiểu với người kia, nhưng sau cùng tình yêu ấy vẫn cứ mãi nằm đó.

Người cũng vậy, cũng đi qua hết người này, năm rồi buông hết bàn tay kia. Chỉ là đến tận sau cùng, lạnh nhạt hờ hững rồi thân lại, người vẫn chẳng muốn thử một lần nắm lấy tay tôi.

Chúng tôi đã từng đi qua rất nhiều ngã đường Sài Gòn về đêm, những ngày lộng gió lẫn những ngày oi bức. Có cả những buổi trưa bất ngờ người gọi, Sài Gòn nắng chang chang nhưng chẳng là gì khi bên người.

Chúng tôi từng đi rất nhiều quán xá, những chỗ sang trọng lẫn những quán vỉa hè. Hạnh phúc là khi có thể nhìn người vừa ăn vừa vui vẻ cười nói. Nụ cười vô tư, sáng khoái nhưng chẳng bao giờ là dành cho câu chuyện của cả hai.

Người rất nhạy cảm, yếu mềm. Trong lòng người chất chứa bao nhiêu âu lo, sợ hãi. Nhưng bên tôi người lại vô cùng mạnh mẽ, dứt khoát. Thoải mái và không chút bận lòng. Vì vốn dĩ người chẳng đặt tôi trong tâm. Chỉ ở trước người người thương, người mới cúi đầu.

Nhiều khi tự hỏi, tại sao người lại quá tốt như thế. Luôn trân trọng tình cảm của tôi, luôn sợ tôi tổn thương. Mọi thứ đều rõ ràng, chẳng để lại tôi một món nợ gì. Làm hình thành một khoảng cách tôi không bao giờ có thể rút ngắn lại, cũng chẳng đành lòng phá vỡ, bỏ đi.

Và tôi, đã từng yêu một người thế đấy.

Chưa từng có một cái ôm, chưa từng có một nụ hôn.

Có thể sẽ cạnh nhau cả đời,

nhưng chẳng có nhau đậm sâu...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Này chàng trai! Nếu có thể, xin anh hãy quan tâm đến người con gái ấy nhiều hơn, được không?

Cô ấy nhạy cảm lắm. Lại hay tự ti. Chỉ cần người mình thương không trả lời kịp tin nhắn, cô sẽ chẳng thể nào tập trung làm được việc gì nữa. Chỉ cần bị hiểu lầm bởi ai đó mà cô xem là quan trọng, trong lòng sẽ hoài bức bối không yên. Cứ hay tự mình hy vọng, rồi tự mình thất vọng. Cứ hay tự mình trông chờ, rồi tự mình hụt hẫng. Cuộc sống cũng vì vậy mà rất ít khi nào thật sự ổn.

Hơn nữa, cô ấy có tật rất hay quên, nếu không muốn nói là vô cùng đãng trí. Mùa mưa ra ngoài chẳng mấy lần đem theo áo mưa. Mùa nắng đi chơi cứ luôn luôn để nón ở nhà. Mỗi lần bệnh, ăn cơm xong, đổ anh thấy cô tự nhớ lấy thuốc ra uống. Chạy xe ngoài đường thích đi vòng hơn là đi thẳng. mấy lần đánh rơi thẻ xe, ngồi ngẫm lại lúc này mình bỏ ở đâu, có nhận thẻ hay chưa, một chi tiết nhỏ cũng không hề đọng lại trong đầu.

Và cô ấy còn khờ khạo đến nỗi, việc duy nhất có thể làm mỗi lần máy tính hư là ngồi cay cú nhìn nó. Xe chỉ cần tắt máy, cùn cùn để để đạp đạp thêm được vài cái là thành chủ đẩy xe. Gặp chút khó khăn liền thấy mệt mỏi. Đụng chút thử thách liền muốn buông xuôi. Đối với đa số việc đều lơ mơ, chậm hiểu. Giữa cuộc đời, một mình bước đi sẽ không vững.

Thế nên, mong anh một lần thôi, hãy nhìn về cô ấy

Người con gái cần sự yêu thương và chở che đến chừng nào

Tôi ước mình có thể tự làm tất cả, nhưng chẳng được

Bởi tim cô ấy chỉ có anh, chẳng có tôi...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Ngày. Tháng. Năm.

Sau này, nếu em tìm người yêu, nhất định phải tìm được một người mà mỗi lần em gọi tìm đều nhanh chóng xuất hiện như vậy. Dù bất kể đã là mấy giờ, dù bất kể sẽ là bao xa.

Sau này, nếu em tìm người yêu, nhất định phải tìm được một người có thể thoải mái ngồi yên cho em ở phía sau xe tăng động như thế. Nói nhảm nói khùng trên trời dưới đất. Hát mãi hát hoài hết bài này đến bài khác không biết mệt.

Sau này, nếu em tìm người yêu, nhất định phải tìm được một người chỉ cần bên em thì đi đâu cũng được, chỉ cần bên em thì ăn món gì cũng được, chỉ cần bên em thì xem bộ phim nào cũng thấy giá trị. Chỉ cần ở bên em thôi, bên em thôi là đủ.

Sau này, nếu em tìm người yêu, nhất định phải tìm được một người có gì hãy cũng muốn chia sẻ với em, có gì tốt cũng muốn em có cùng. Em cần gì người ta cũng không tiếc, em thích gì người ta cũng không phiền.

Sau này, nếu em tìm người yêu, nhất định phải tìm được một người có thể chịu được tính ương ương dở dở của em. Lúc buồn lúc vui. Lúc dễ chịu lúc tức giận. Đồng ý rồi lại đổi ý, đổi ý rồi lại đồng ý. Không bao giờ trách em một lời, luôn luôn một mình ôm hết vào lòng.

Và sau này, nếu em tìm người yêu, nhất định phải tìm được một người như tôi, yêu thương em nhiều hơn tôi, chiều chuộng em nhiều hơn tôi, tốt với em nhiều hơn tôi. Nếu đã không chọn ở bên tôi, thì nhất định không

được ở bên một người chỉ luôn khiến em đau khổ, chỉ biết làm em rơi nước mắt.

Em cứng đầu như vậy, nhất định phải tìm được một người đủ kiên trì để dỗ dành. Em yếu mềm như vậy, nhất định phải tìm được một người đủ sức bảo vệ, chở che.

Và em tốt bụng như vậy, chân thành như vậy, thì nhất định phải tìm được một người thật sự lương thiện, thật sự biết trân quý tình cảm của người khác. Biết chưa?

Xin em, nếu một ngày rời đi, không cần thiết, không đoái hoài gì đến tôi nữa, thì tuyệt đối phải hạnh phúc, thật hạnh phúc! Đừng để tôi lo lắng, bận lòng!

Người tôi thương ngàn ấy tháng năm...

HÔM NAY TÔI THẤT TÌNH

Hạ Vũ

www.dtv-ebook.com

Cuối cùng thì tớ cũng đã hoàn thành xong quyển sách thứ hai này.

Ngày cậu đi, tớ gom hết nỗi buồn lại và viết. Gom cả những trống trải, những cô đơn, những nỗi niềm một mình...

Chỉ bảo cậu ngồi yên cho tớ tập trung làm việc thôi, thế mà cậu lại đi lâu, đi xa đến thế.

Tớ từng đọc được ở quyển tiểu thuyết "Nếu gặp người ấy cho tôi gửi lời chào" của tác giả Ichikawa Takuju, một nhân vật đã đúc kết rằng: "Nước mắt chính là từ ngữ để lấp đầy khung sườn của bản thảo", "nếu vượt qua được điểm giới hạn nằm ở đâu đó thì từ ngữ sẽ tự khắc lấp đầy vào thôi. Cũng giống như nước mắt, một khi đã bắt đầu trào ra sẽ không ngăn lại được".

Ngẫm, thấy đúng như vậy thật.

Lúc còn cậu ở bên, tớ không muốn viết, không sao viết được một bài cho đàn ông, ững ự. Vì những hạnh phúc, niềm vui cậu mang đến. Vì những điều có thể sẻ chia, kể ra cùng một người. Để rồi ngày cậu đi, chỉ còn lại một mình, những bận rộn, mỗi một cũng cùng lúc đến theo, rồi... cả nhớ nhung, hy vọng, đợi chờ, cả lo lắng, thất vọng, tuyệt vọng, buồn thương... nảy ra trong tớ rất nhiều thứ để viết, và thôi thúc tớ phải viết.

Cũng như, cậu đi rồi, thời gian cô độc cũng nhiều, chẳng còn cần phải dành riêng cho ai, quan tâm đợi chờ ai nữa. Cứ thế mà viết thôi...

Nhớ lúc trước, cũng từng nói với cậu, là tưởng tượng đến ngày hoàn thành xong bản thảo, chắc vui lắm ha, nhẹ nhõm lắm nhỉ. Không còn phải

áp lực, không còn phải mang nặng, lo lắng nữa. Có thể cùng nhau đi ăn thật vui, ăn thật nhiều để chúc mừng rồi. Vậy mà giờ hoàn thành rồi, cậu chẳng còn ở bên nữa. Và cũng không chắc sẽ quay về nữa.

Ngày ấy cách xa bây giờ đến nỗi, giờ nghĩ về cũng không còn nhớ những cảm xúc lúc mong đợi lúc đó như thế nào.

Nhưng... nếu có thể, tớ sẽ một lần, hoặc nhiều hơn một lần, níu lấy cậu được không?

Nếu có thể, tớ sẽ một lần, hoặc nhiều hơn một lần, đến với thành phố ấy nữa, có được không?

Và, nếu có thể, đừng bỏ tớ ở lại một mình, chỉ còn một mình, như lần ấy nữa, có được không?.

Sài Gòn, ngày 16 tháng 10 năm 2016